

DET STORE LØB

DET STORE LØB

Forfattet, fortalt og nedskrevet af

Leah, Marie Rose, Lucas, Nohr, Sara, Thyra, Livia og Lea Nielsen fra Jelling Børnegård

Rose, Asger, Max, Aske, Theodor, August, Valdemar, Emma, Rita, Malick, Marcus, Thea, Lea, Annabelle, Aksel, Emil, Caroline, Mille, Ida, Albert, Villads, Lucas, Thilde Marie, Anne Sofie, Jonas, Sabrina og Gitte fra Mariehønen

Lasse, Villads Emil, Ronja, Noah E, Samuel, Ella, Elliot S, Erik, Oliver, Karoline, Lærke, Alvin, Bertil, Ida, Alfred Herman, Elliot T, Sigga, Emily, Vilbert, Karen, Clara, Albert, Lia, Marta, Noah L, Benjamin, Mette, Anna, Hanne og Lone fra Grangård

Jacob Knudsen, Anna Quyen Minh Clausen og Rikke Knudsen fra Børn & Unge og Dagtilbud, Vejle Kommune

Illustreret af Michael Eriksen, Visuel Retning

Fru Lindberg og Hr. Ellegaards forlag

Forfatter: Jacob Knudsen og børn fra
Jelling børnegård, Mariehønen og Grangård

Illustrationer: Michael Eriksen, Visuel
Retning

Opsætning: kannt.dk

Tryk: Vejle Kommunes trykkeri

Udgivet på Fru Lindberg og Hr. Ellegaards
forlag

ISBN 978-87-974019-0-3

1. udgave 2022

Enhver hel eller delvis kopiering på tryk, elektronisk eller på anden vis, må kun ske efter udtrykkelig forudgående aftale med både forfatteren og Vejle Kommune.

INDHOLD

Forord	side 5
Sangen om Det store Løb	side 6
Kapitel 1: Regnen silede ned	side 8
Kapitel 2: Vi laver et cykelhold	side 12
Kapitel 3: Bamserne i laden	side 16
Kapitel 4: Affaldsposen	side 20
Kapitel 5: Den mørke skov	side 24
Kapitel 6: Den gamle cykelbane	side 28
Kapitel 7: Cirkus Maxililian	side 32
Kapitel 8: Det høje bjerg	side 36
Kapitel 9: Francines Pandekager	side 40
Kapitel 10: Monsieur Paul kommer til undsætning	side 44
Kapitel 11: Det store løb	side 48
Kapitel 12: Hjem med toget	side 54
Godnatsang til Fru Lindberg og Hr. Ellegaard	side 58
Bamserne i Team La Grand Course	side 60

FORORD

To bamser, der kigger ud af et vindue på et gammelt legeværelse. Det regner udenfor, og indenfor kan man høre lyden af et gammelt ur, der tikker.

Kan det blive til en historie?

Det kan det, hvis man får hjælp af 60 børnehavebørn fra Jelling og deres pædagoger.

Det store løb er en historie, der er lavet sammen med børn og pædagoger fra Jelling Børnegård, Mariehønen og Grangård.

Og hvordan laver man så en historie sammen med 60 børn? Opskriften var på en måde enkel. Vi skrev et første kapitel og læste det for børnene. Derefter spurgte vi børnene, hvad der skulle ske som det næste. På baggrund af det skrev vi næste kapitel, og sådan fortsatte det, indtil historien var færdig. Undervejs legede vi, tegnede, spillede musik og sang, og ikke mindst øvede vi os i at cykle. På den måde lavede vi ikke bare en historie, vi deltog i en historie.

Bogen er beregnet til højt-læsning, men indeholder også forslag til lege og aktiviteter, man kan lave med børnene undervejs. På den måde kan I ligesom os opleve historien og ikke bare lytte til den.

Vi har indlæst hele bogen som lyd-bog, og den kan sammen med bogens to sange findes som podcast, der hvor I plejer at lytte til podcasts. **I skal blot søge efter "Det store Løb."**

Undervejs er der mange, der har hjulpet os, og en særlig tak for hjælpen skal lyde til:

Fru Susanne Lindberg, Hr. Thorvald Ellegaard, Frøken Ellen Hørup og Hr. Jens Olsen for at hoppe op på deres cykler for mere end 100 år siden og skabe det stof, vores historie er lavet af. De er ikke bare bamser i vores historie, men også cykellegender fra det virkelige liv.

Og en lige så stor tak skal lyde til:

Vejle Kommune og HistorieLab/
Dannelsesbroen for at støtte projektet.

Anna Quyen Minh Claussen, Børn & Unge,
Vejle Kommune, for at være tovholder,
fundraiser og medredaktør.

Rikke Knudsen, Dagtilbud, Vejle Kommune for
hjælp til idéudvikling.

Michael Eriksen, Visuel Retning for
illustrationer.

Lars Kjær Larsen og Marie Bonde Olesen,
HistorieLab/Dannelsesbroen og UCL -
Erhvervsakademi og Professionshøjskole for
organisering og udvikling af projektets to store
cykelløb.

Studerende fra pædagoguddannelsen
forår 2022, UCL - Erhvervsakademi og
Professionshøjskole for hjælp til at afvikle de
store cykelløb.

Henrik Hansen, Kannt Kommunikation for
opsætning af bogen.

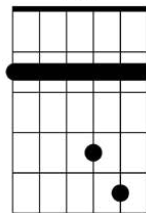
LegeKunst for inspiration til at lege med kunst
og æstetik på nye måder.

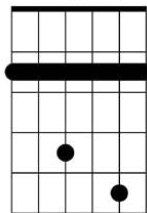
Michael Grøn 2022

Capo i 2. bånd

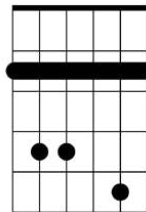
D5

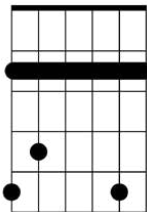
A7sus4

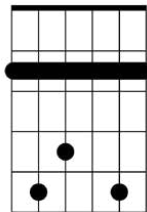
Em7

G

C add9

Forslag til lege og aktiviteter:

Lyt til Det store løb sangen. Snak om, hvad den handler om. Syng gerne med på sangen. Snak om, hvilke tøjbamser I har.

Sangen om

DET STORE LØB

Vers 1:

D5 Asus4
Det store løb
Em7 G
kører hurtigt ud af byen
D5 Asus4
i retningen af Frankrig
Em7 G
og Champs-Élysées

D5 Asus4
Og bamserne
Em7 G
sidder med på hjul
D5 Asus4
parat til at sprinte
Em7 G
og trække i gult

Break:
G, C add9, G, Asus4

Vers 2:

Og Alpe d'Huez
bliver ikke noget problem
når bare vi holder sammen
hele vejen op

Og når vi når
til bjergets top
så vinker vi farvel
og stikker af uden stop

Omkvæd:

D5 Asus4 Em7 G
Hey, kør stærkere
D5 Asus4 Em7 G
Men pas godt på jer selv
D5 Asus4 Em7 G
Hey, hold fast nu
D5 Asus4 Em7
Ellers vinder vi ikke Det
G D5
store løb i år

Vers 3:

Og helt i front
kører Fru Lindberg afsted
efterfulgt af Hr. Ellegaard
i næste geled

De slår et hul
og kan nu skimte stregen
ved målet i Frankrig
på Champs-Élysées

Omkvæd:

Hey, kør stærkere
Men pas godt på jer selv
Hey, hold fast nu
Ellers vinder vi ikke Det
store løb i år

C stykke:

D5 Em7
Men måske
G D5
er det bare en drøm?
Em7 G
Og bamserne vågner
D5 Em7
af deres søvn?

D5 Em7
Men hvis ikke
G D5
det skal være fantasi
Em7 G
Må vi samle et hold
D5 Em7
og køre hele vejen ned til Paris

Omkvæd:

Hey, kør stærkere
Men pas godt på jer selv
Hey, hold fast nu
Ellers vinder vi ikke Det
store løb i år

REGNEN SILEDE NED

Regnen silede ned udenfor, og man kunne næsten ikke se ud af vinduet for bare regndråber, der løb ned ad ruden. Ja, jeg ved det godt, det lyder sørgeligt, men alle historier, der ender godt, skal helst starte lidt sørgeligt. Og det gør denne historie.

På en gård langt ude på landet, ja for så langt ude var det, boede to bamser. De var mere end 100 år gamle og opkaldt efter to gamle cykelryttere, Fru Susanne Lindberg og Hr. Thorvald Ellegaard. Fru Lindberg satte verdensrekord i 1897 i at køre hele 1.000 km. Og Hr. Ellegaard blev verdensmester i sprint i 1901 og blev faktisk verdensmester hele seks gange.

De to bamser sad oppe på "Det gamle legeværelse". Sådan hed det, når husets ejere, Fru Jørgensen og hendes bror, pensionerede mejerist Hr. Dalgaard, omtalte rummet. For det var der, de havde leget som børn. På hylderne i det gamle legeværelse stod alt det legetøj, Fru Jørgensen og Hr. Dalgaard havde leget med. Der var tinsoldater og "træk op" legetøj. Der var den fineste snurretop og en spilledåse, der kunne spille "Für Elise" af Beethoven.

Der var puslespil, en dampmaskine, dukker, bolde, biler, hinkesten og en gammel legetøjsgrammofon af mærket Kiddyphone. Og på gulvet stod en kælk og to gamle børnecykler med vimpel på. Det var bamsernes cykler. Det havde det i hvert fald været, lige siden Fru Jørgensen og Hr. Dalgaard var blevet for store til at cykle på dem.

Men det regnede udenfor, og Fru Lindberg og Hr. Ellegaard sad og kiggede ud af vinduet, sådan som de så ofte havde gjort det. Det var lidt stille, og det eneste, man kunne høre, var en tikken fra et gammelt ur. Tik tak, tik tak... I gamle dage var der altid liv og glade dage på gården. Der blev leget med bamserne, og de kom med på de mest fantastiske cykelture. Nu kom der ingen børn på gården længere.

Stilheden blev kun afbrudt, når Fru Jørgensen og Hr. Dalgaard lige kiggede op. Ikke fordi de ville lege, men mest fordi de ville mindes dengang, de var børn. Fru Jørgensen kom gerne op om morgenen, lige efter at hun havde spist sin havregrød og brygget den første kop kaffe. Fru Jørgensen kunne godt li' at flytte lidt rundt på legetøjet og stille det op på nye måder, sådan at det

så ud som om, det stadig blev brugt. Hendes yndlingslegetøj var den gamle legetøjspladespiller. På den havde hun spillet musik og hørt små historier. Den kunne ikke spille længere. Men når Fru Jørgensen drejede på skiven med sin finger, var det næsten som om, hun kunne høre de gamle sange, hun kendte, da hun var lille.

I et hjørne af det gamle legeværelse stod en lænestol ved siden af en gammel radio, der stadig virkede. Her satte Hr. Dalgaard sig hver dag kl. 12.00 og tændte for radioen for at høre radioavisen. Det havde han gjort lige siden, han blev voksen og holdte op med at lege.

Så I kan nok forestille jer, at bamserne Fru Lindberg og Hr. Ellegaard kedede sig noget så forfærdeligt. Faktisk kedede de sig så meget, at de ikke lagde mærke til, at Hr. Dalgaard en dag havde glemt at slukke for radioen, da han gik ned igen. Så radioen spillede blot videre hele dagen med sange, bamserne ikke kendte og nyheder fra steder, de aldrig havde hørt om. Lige indtil der kom sportsradio om aftenen. Her blev der fortalt om et stort cykelløb, der for første gang skulle komme til Danmark.

Faktisk ville det komme forbi en by lige i nærheden af Fru Jørgensen og Hr. Dalgaards gård.

“Hørte du det, Fru Lindberg?” Hr. Ellegaard kiggede på Fru Lindberg, der nikkede. “Tror du, det er “Det store løb”, som vi var med i for mange år siden?”

“Ja, det må det næsten være,” svarede Fru Lindberg. “Kan du huske, da vi cyklede op ad den store boulevard sammen med Monsieur Paul?”

Hr. Ellegaard nikkede. Monsieur Paul var bamsernes fætter i Paris, som de ikke havde hørt fra i mange år. Sidst, de havde hørt fra ham, var da de for mange år siden fik et postkort med et billede af Eiffeltårnet. Bamserne havde stadig postkortet, og en gang imellem læste de det, bare for at mindes gamle dage. På postkortet stod der:

Kære Fru Lindberg og Hr. Ellegaard.

En lille hilsen fra Paris. Jeg håber, I er kommet godt hjem igen. I dag tog vi på udflygt til det flotte Eiffeltårn. Det håber jeg, at jeg kan vise jer, når I kommer til Paris igen.

*De kærligste hilsner
Monsieur Paul*

Monsieur Paul boede hos en meget fin familie på Champs-Élysées, og man kunne stadig læse adressen på Postkortet: “Monsieur Paul, Avenue des Champs-Élysées 32, Paris.”

“Tænk, hvis vi kunne være med igen,” sagde Hr. Ellegaard lidt drømmende. “Og måske også besøge Monsieur Paul igen. Men det kan vi nok ikke,” fortsatte han lidt opgivende.

“Hvorfor skulle vi ikke kunne det?” spurgte Fru Lindberg, der nu var blevet ivrig. “Fordi vi er bamser?” Hr. Ellegaard nikkede trist til Fru Lindberg.

“Op med humøret, Hr. Ellegaard. Vi bamser kan alt, hvis vi bare vil det.”

“Men... men... men... vi har ikke noget hold,” svarede Hr. Ellegaard.

“Nej, det er rigtigt. Men hvad nu hvis vi kan samle et hold og være med?”

“Ja, men hvordan gør vi det, Fru Lindberg?” Hr. Ellegaard var stadig ikke helt overbevist.

“Jeg ved det ikke, men der må være en måde,” nærmest råbte Fru Lindberg og stod nu op, som var hun klar til at hoppe op på sin cykel med det samme.

Forslag til lege og aktiviteter:

Find gammelt legetøj som hinkesten, spilledåser, snurretoppe, sjippetov og “træk op” legetøj. Lyt til gammel musik som “Für Elise” og “Jeg ved en lærkerede” eller noget med Katy Bødtger, Four Jacks, Liva Weel eller Olga Svendsen.

VI LAGER ET CYKELHOLD

“Der må være en måde, vi kan komme med i Det store løb på,” gentog Fru Lindberg og kiggede alvorligt på Hr. Ellegaard. Og så blev der et øjeblik helt stille.

I baggrunden tikkede uret langsomt afsted... tik tak... tik tak...

Hr. Ellegaard kløede sig lidt bag øret, og Fru Lindberg kneb øjnene sammen, som prøvede hun at se det hele for sig. Altså se for sig hvordan man fik samlet et cykelhold. Det var sådan de to bamser plejede at se ud, når de forsøgte at tænke over noget. Hr. Ellegaard kløede sig bag øret, og Fru Lindberg kneb øjnene sammen.

Hr. Ellegaard var den første, der brød stilheden. “Er der måske nogle andre bamser, der gerne vil være med?” spurgte han forsigtigt.

“Det må der være,” svarede Fru Lindberg. “Men hvor? Og hvordan finder vi de rigtige bamser?”

“De rigtige bamser, Fru Lindberg? Hvad tænker du på?” spurgte Hr. Ellegaard lidt undrende.

“Der er jo mange bamser i verden, men ikke

alle er gode til at cykle,” svarede Fru Lindberg med en vigtig mine.

“Nå, nej. Det er rigtigt. Men hvordan finder vi ud af, hvem der er de rigtige bamser til vores hold?”

“Jeg ved det ikke, Hr. Ellegaard,” svarede Fru Lindberg.

“Vi er jo forskellige som bamser, Fru Lindberg,” fortsatte Hr. Ellegaard. “Jeg er god til at sprinte, mens du er god til at køre langt.”

“Du siger noget, Hr. Ellegaard,” sagde Fru Lindberg med et lille grin.

“Gør jeg?” svarede Hr. Ellegaard overrasket.

“Ja, et cykelhold har jo brug for forskellige slags bamser. Så måske vi skal lede efter nogle, der er gode til noget andet, end vi to er? For som du siger, du er god til at sprinte, og jeg er god til at køre langt. Så har vi det på plads.”

“Ja, det har vi. Men hvor finder vi så de andre?” spurgte Hr. Ellegaard stadig lidt undrende.

“Det ved jeg ikke, men vi kunne jo tage vores

cykler og cykle en tur ud i det blå,” svarede Fru Lindberg med et lille grin. “Så finder vi nok nogen.”

“Ud i det blå? Hvor er “ud i det blå?”” spurgte Hr. Ellegaard forvirret. “Der har jeg da vist ikke været før.”

“Det er, øhm det er, det er ud i det blå. Lige der hvor vi har lyst til at køre hen. Skal vi ikke bare se at komme afsted, gamle ven?” Fru Lindberg var nu lidt utålmodig.

Og sådan blev det. Det med bare at cykle ud i det blå var det bedste, de kunne komme på. Så Fru Lindberg og Hr. Ellegaard hoppede op på på deres cykler og cyklede ud af det gamle legeværelse. De nåede dog ikke ret langt, inden de måtte bremse hårdt op! Der kom en stejl trappe med et hårdt sving fornedet.

“Av, det ser stejlt ud,” udbrød Hr. Ellegaard.

“Det er da ikke noget. Det bliver meget værre, når vi når bjergene,” svarede Fru Lindberg.

“Det er rigtigt. Så tror du, det er en god idé,” skulle Hr. Ellegaard lige til at sige, men blev straks afbrudt af Fru Lindberg.

“Kom så Hr. Ellegaard. Vi lukker øjnene, og så kører vi ned.”

“Så hvis man lukker øjnene, så sker der ikke noget?” Hr. Ellegaard kiggede overrasket på Fru Lindberg.

“Nemlig, Hr. Ellegaard. Nu tæller jeg til 3, og så kører vi. 1, 2, 3 kør!”

Og så lukkede Fru Lindberg og Hr. Ellegaard deres øjne og kørte frygtløst ned ad den stejle trappe med det skarpe sving. Fru Lindberg udbrød et højt “Wuhuuuuu”, mens hun kørte. Mens Hr. Ellegaards råb snarere lød som “uhhhhhh”.

Og ned kom de. Med hvin, bulder og brag og mere rullende rundt ned ad trappen end cyklende. For det er ikke nemt at cykle på trapper. Det lignede faktisk mest af alt to store sten, der rullede vildt ned ad et bjerg. Hr. Ellegaard og Fru Lindberg væltede rundt i svinget for enden af trappen og landede med et ordentligt brag.

Der var stille et øjeblik. “Er vi nede nu?” spurgte Hr. Ellegaard, mens han ømmede sig.

“Det tror jeg,” svarede Fru Lindberg.

“Pyh!” Hr. Ellegaard åndede lettet op.

“Slog du dig?” spurgte Fru Lindberg.

“Ikke mere end at en god bandage kan klare det,” svarede Hr. Ellegaard.

Fru Lindberg grinede. “Kan du huske, da vi cyklede med i Det store løb? Der havde vi også bandage på, efter at vi kørte ind i en hestevogn.”

“Ja, det er rigtigt. Det kan være, vi skal have en læge-bamse med på holdet denne gang,” grinede Hr. Ellegaard.

“God idé,” svarede Fru Lindberg. “Så nu ved vi, at vi skal have en læge-bamse med.”

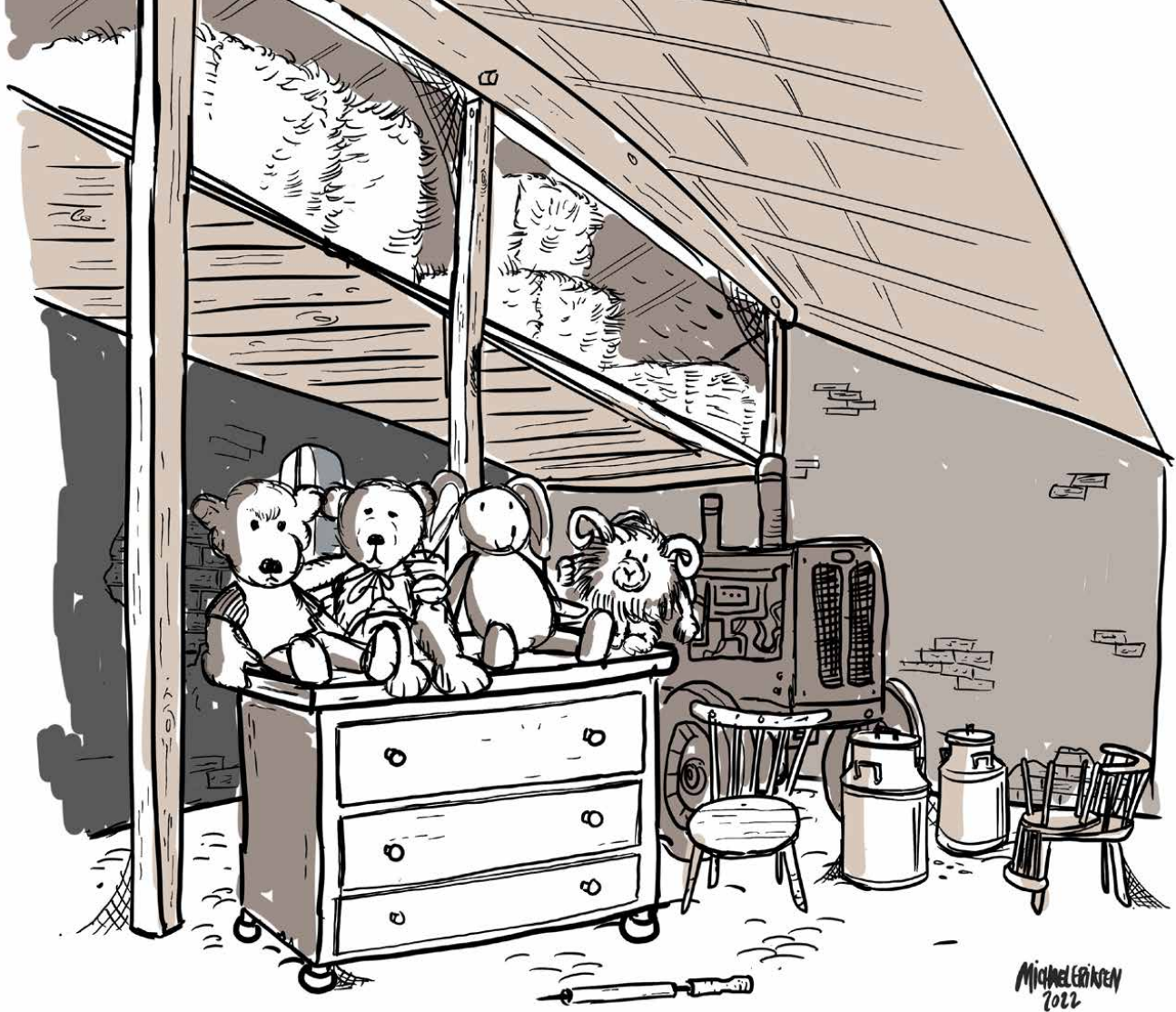
“Ja og måske en, der er god til at køre ned ad bakke,” svarede Hr. Ellegaard,

De to bamser satte i et grin, mens de trillede rundt på gulvet. Og da de havde grinet færdigt, rejste de sig op og cyklede ud af huset, hen over gårdspladsen og ud til vejen.

Forslag til lege og aktiviteter:

Snak om at cykle, eksempelvis om hvad man skal kunne for at cykle, færdselsregler, cykelhelme og at holde balancen. Snak også om hvad et cykelløb er, og hvor det kunne være sjovt at cykle hen. Find det på et kort.

Michellénen
2022

BAMSERNE I LADEN

“Hvilken vej skal vi køre, Fru Lindberg?” De to bamser holdt ude ved vejen og kiggede på bilerne, der kørte forbi. Ikke at der var mange biler. Faktisk var det kun naboens traktor, der kom forbi. Han var på vej hjem efter at have været ude at køre på sin mark.

“Hvilken vej har du lyst til at køre, Hr. Ellegaard?”

“Jeg har altid haft lyst til at se, hvad naboen egentlig laver med den traktor,” svarede Hr. Ellegaard.

“Så følger vi da bare efter ham,” sagde Fru Lindberg og begyndte at race efter traktoren. “Så kan vi også øve os i at ligge på hjul, når vi cykler,” fortsatte hun. “Det er meget vigtigt, når man skal køre langt.”

“Ja, lad os det,” sagde Hr. Ellegaard og nikkede. “Kører du forrest, og så lægger jeg lige bagved?”

Som sagt, så gjort. Det viste sig dog ikke at være en god idé. Hjulene på naboens traktor oversprøjtede de stakkels bamser med mudder og sten og det, der var værre. Skulle bamserne ikke helt drukne i mudderet, var de nødt til at

køre ind til siden. I samme øjeblik de gjorde det, lød der et ordentligt brag.

“Øv, argh, pjøv...” De to bamser hostede og spyttede.

“Hvad var det for en lyd?” udbrød Fru Lindberg med mudder i hele ansigtet.

“Hvad siger du?” svarede Hr. Ellegaard også med mudder i sit ansigt.

“Jeg sagde, hvad var det for en lyd?” prøvede Fru Lindberg igen.

“Jeg kan stadig ikke høre, hvad du siger,” svarede Hr. Ellegaard.

“Du har mudder i øret,” sagde Fru Lindberg og pegede grinende på Hr. Ellegaards ene øre. For han havde ganske rigtigt mudder i øret. Faktisk i dem begge og da det gik op for ham, skyndte han sig at rense ørene med den ene finger, der ikke var sølet til i mudder.

“Der lød et mærkeligt brag, Hr. Ellegaard. Tror du...?” fortsatte Fru Lindberg.

“Vi må hellere kigge efter,” afbrød Hr. Ellegaard

og kiggede ned på sin cykel. Bortset fra mudder, så den ud til at være i fin stand. “Hvad med din cykel?” fortsatte han og pegede på Fru Lindbergs cykel.

Fru Lindberg kiggede ned på sin cykel og ganske rigtigt. Det der bare ikke måtte ske, var sket. Dækket på hendes forhjul var punkteret.

“Hvad gør vi nu?” sukkede Fru Lindberg og kiggede over på Hr. Ellegaard.

“Har vi en cykelpumpe og noget lappegrej?” spurgte Hr. Ellegaard.

“Det tror jeg ikke,” svarede Fru Lindberg med endnu et suk.

“Så må vi finde noget, Fru Lindberg. Vi holder lige uden for naboens gård. Skal vi ikke liste ind og se, om de har noget? Jeg har altid gerne ville se, hvordan de bor.”

“Jo, lad os det, Hr. Ellegaard,” svarede Fru Lindberg stadig lidt slukøret. Og så trak de to bamser deres cykler ind på naboens gård, stillede dem op ad en gammel vandpumpe og kiggede sig omkring. Det var en stor gård, og der var mange steder, man kunne lede.

“Hvad med inde i laden?” spurgte Fru Lindberg og pegede over mod den ene længe af gården. Der var en stor port ind til laden, og de to bamser fik med besvær mast porten op og nærmest væltede indenfor, for derefter at lande i noget gammelt hø. Bag ved dem smækkede porten i med et brag.

Der var helt mørkt og stille i laden. Det eneste man kunne høre var en lille mus, der puslede i et hjørne. “Her er godt nok mørkt. Her finder vi vist aldrig en cykelpumpe,” mumlede Fru Lindberg.

“Det kan være, vi kan tænde lyset et sted,” svarede Hr. Ellegaard tilbage og begyndte at famle sig frem i mørket. “Der må være en lyskontakt ved porten,” fortsatte han, mens han gik i retningen af lidt lys, der sneg sig ind udefra. På vejen hen til porten kom han til at træde på et gammelt båthorn, og der lød et gevaldigt båt.

“Uh, hvad var det?” udbrød Fru Lindberg.

“Jeg tror, jeg fandt et gammelt båthorn,” grinede Hr. Ellegaard. “Nu er det bare at finde en lyskontakt. Den er vist her”.

Hr. Ellegaard drejede rundt på lyskontakten, og det begyndte at knitre og gnistre i laden. Næsten som når det lynede og tordnede. Og med ét var hele laden lyst op. Den var fyldt med gamle ting. Der var en traktor, nogle gamle mælkejunger, stole, kasser, lamper og meget andet. Bamserne kiggede sig omkring i laden, og lige som de skulle til at lede efter en cykelpumpe, lød der pludselig en stemme.

“Hvem er I?”

“Hvad siger du, Hr. Ellegaard?” spurgte Fru Lindberg.

“Jeg sagde ikke noget, Fru Lindberg.”

“Hvem er I?” lød det igen.

Hr. Ellegaard og Fru Lindberg kiggede overrasket på hinanden. De var ikke alene i laden. Nærmest samtidig drejede de to bamser rundt og kiggede i retningen af stemmen. På en gammel kommode i laden sad fire bamser og kiggede over på Fru Lindberg og Hr. Ellegaard.

“Ah, hvem er I?” udbrød Hr. Ellegaard og Fru Lindberg med et sæt.

“Ja, vi spurgte egentlig først, men vi er Elsa, Eddie, Blomst og Anna,” svarede den ene af bamserne. “Det er mig, der er Elsa.” Elsa var et bamse-får, mens Blomst var en bamse-bjørn, Eddie en bamse-ulv og Anna en bamse-kanin.

“Jeg hedder Fru Lindberg, og det er min bedste ven, Hr. Ellegaard. Vi er cykel-bamser og på vej til et stort cykelløb i Frankrig. Ja, og så vil vi også besøge vores fætter Monsieur Paul.”

“Hvad laver I så her?” spurgte Blomst.

“Vi punkterede lige uden for gården og ville se, om I har en cykelpumpe og noget lappegrej,” svarede Fru Lindberg.

“Det har vi, og vi kan godt hjælpe med at lappe cyklen,” svarede Eddie. “Anna er den bedste bamse til at reparere cykler. Faktisk kan vi også godt li’ at cykle, men det er længe siden, vi har gjort det.”

“Måske er det held i uheld, at vi punkterede,” grinede Hr. Ellegaard. “Vi er ude og lede efter nogen, der vil være med på vores cykelhold.”

“Det vil vi gerne!” udbrød de fire bamser i kor.

“Vi keder os så ganske forfærdeligt her i laden,” forklarede Elsa. “Der er aldrig nogen, der leger med os mere. Da børnene på gården flyttede hjemmefra, blev vi pludselig sat herud i laden sammen med alle de andre ting, der ikke bruges mere.”

“Det kender vi kun alt for godt,” svarede Hr. Ellegaard. “Vi har siddet på et gammelt legeværelse i mange år, uden at nogen tog sig tid til at lege med os.”

“Men nu skal det være slut,” fortsatte Fru Lindberg. “Vi skal med i Det store løb, og I skal med på vores hold.”

“Så må vi hellere få lappet jeres cykel,” udbrød Eddie. “Anna, vil du tage dig af det?”

“Det vil jeg,” svarede Anna, og det kan være, vi også lige skal kigge på vores egne cykler.”

Og så begyndte de fire bamser fra laden ellers at finde deres cykler frem fra de mange bunker af støvede gamle ting. Anna fik lappet dem alle sammen, og til sidst blev alle cyklerne vasket og smurt.

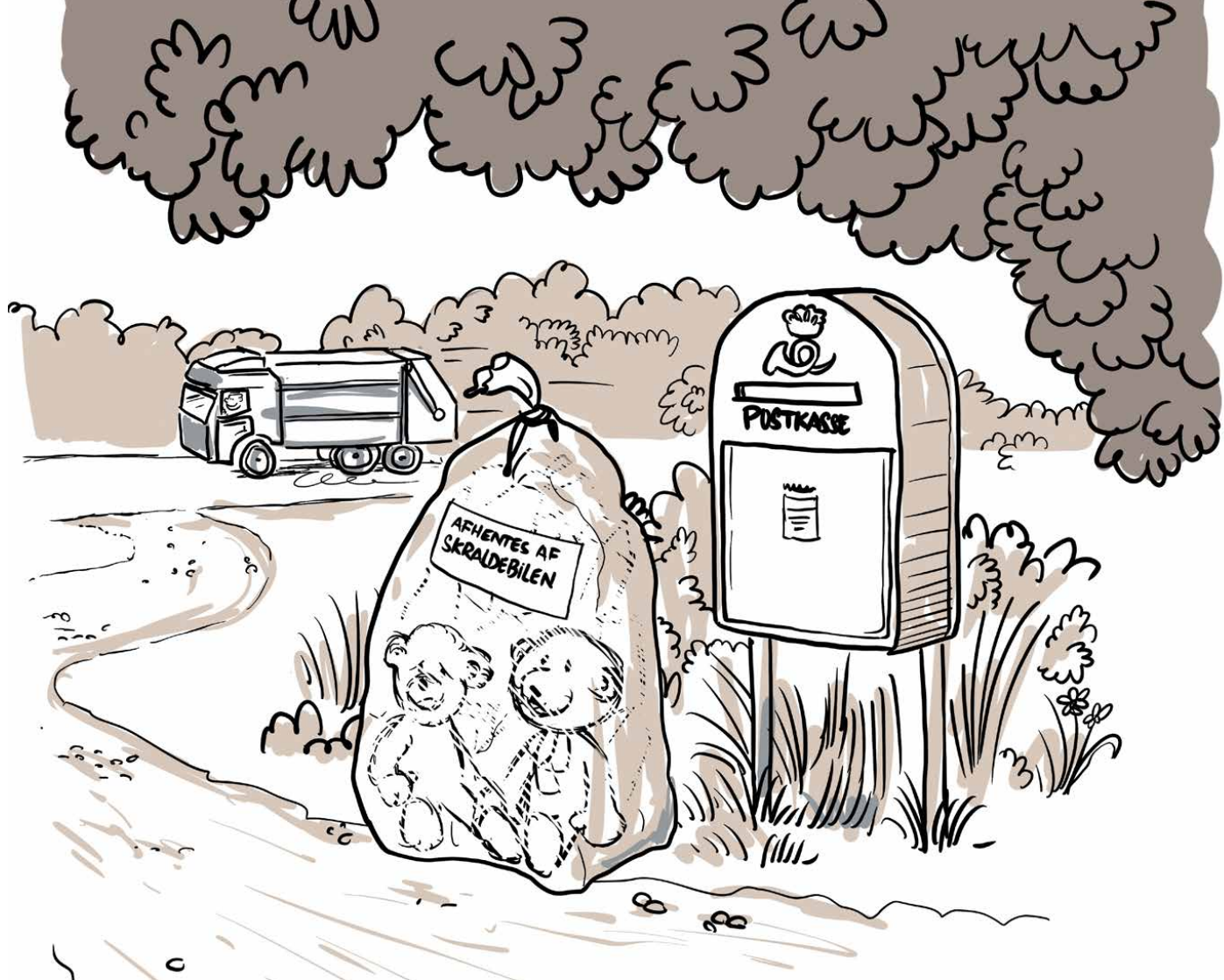
“Så er det op på cyklerne og afsted,” råbte

Fru Lindberg til de andre bamser. Og så hoppede alle op på deres cykler og kørte ud af gårdspladsen i retningen af Frankrig og Champs-Élysées.

Forslag til lege og aktiviteter:

Kig på cykler og dets udstyr. Prøv eksempelvis at få fat i en rigtig cykelrytter-cykel. Måske fra en lokal cykelklub eller fra en forældre, der går op i cykling. Sammenlign den med jeres egne cykler.

AFHENTES AF
SKRALDEBILEN

POSTKASSE

AFFALDSPOSEN

Fru Lindberg, Hr. Ellegaard og de fire nye bamser cyklede afsted ud af gårdspladsen og drejede så ned ad landevejen. Forrest kørte Fru Lindberg, bagved kørte Hr. Ellegaard, og de nye bamser lå på rad og række lige bagefter. "På den måde mindsker vi vindmodstanden," råbte Hr. Ellegaard til de nye bamser.

Mens de kørte afsted langs landevejen, drønedede de store biler forbi dem. Nogle af bilerne dyttede af bamserne, og andre var ved at køre i grøften af bare overraskelse over at se seks bamser cykle afsted på en landevej.

"Hvorfor dytter de af os?" spurgte Anna.

"Jeg tror, det er fordi, de hepper på os," svarede Blomst.

"Men vi er jo slet ikke startet på løbet endnu," sagde Anna undrende.

"Nej, nej, men det ved dem i bilerne jo ikke," grinede Blomst.

Mens bamserne drønedede afsted mellem dyttende biler og små fugle, der fløj hen over vejen, skiftede de rækkefølge som på et rigtig cykelhold. Først førte Fru Lindberg an, derefter

tog Hr. Ellegaard over, og så fulgte de andre efter. Sådan skiftede de et par gange.

"Så er det jeres tur igen!" råbte Hr. Ellegaard, da han havde taget sin tredje føring, og så forsøgte de nye bamser ellers at køre op foran. Det var Elsas tur, men det var lidt hårdt.

"Hvor langt er der egentlig til Frankrig?" spurgte Elsa lidt forpustet.

"Der er langt endnu," svarede Hr. Ellegaard. "Skal vi tage en pause?"

"Det ville være dejligt," råbte Elsa endnu mere forpustet.

"Så lad os stoppe derhenne," Hr. Ellegaard pegede i retningen af en lille grussti og en postkasse, der stod ude ved vejen.

Da de nåede grusstien og postkassen, hoppede de alle forpustet af deres cykler og satte sig ned i græsset ved siden af.

"Pyh, det er godt nok hårdt at køre cykelløb," udbrød Elsa.

"Det er nu ingenting i forhold til det rigtige

cykelløb," svarede Hr. Ellegaard. "Bare vent til at vi skal køre op ad bjerge."

"Er der bjerge?" spurgte Blomst med et bekymret ansigtsudtryk.

"Ja og det, der er værre," svarede Fru Lindberg med et lille grin.

"Og det, der er værre?" Blomst var nu for alvor bekymret. "Hvad er værre end at køre op ad bjerge?"

"Køre ned ad dem" svarede Fru Lindberg nu alvorligt. "Man kommer nemt op på 120 km/t. Og når man kører rundt i svingene, skal man passe på ikke at ryge ud over bjergkanten."

"120 km/t!" Blomsts øjne var nu ved at trille ud af hovedet!

"Ja, og så har jeg hørt, at der er vulkaner i bjergene... og bjørne!"

Der blev helt stille, da Fru Lindberg nævnte det med vulkaner og bjørne. De sad nu alle og forestillede sig at blive jagtet af bjørne, mens de prøvede at undgå at ryge i en sydende vulkan. Det eneste man kunne høre, var vinden,

der blæste i træerne, bamsernes små gys ved tanken om bjørne og vulkaner. Ja, og så noget, der lød som en lille svag stemme.

“Hjælp” lød stemmen først lidt lavt.

“Hov, hvad var det?” udbrød Anna.

“Hvad var hvad, Anna?” De andre kiggede undrende på hende.

“Jeg synes, jeg hørte nogen råbe om hjælp,” svarede Anna.

“Jeg hørte ikke noget,” sagde Eddie. “Gjorde I?” de andre rystede på hovedet.

“Hjælp!” lød det igen lidt højere, og nu kunne alle høre det. Det kom ovre fra postkassen. Her stod en stor gennemsigtig affaldssæk med en lille seddel, hvorpå der stod “afhentes af skraldebilen”. Inde i posen var der en masse gammelt skrammel. Der var sammenklemtedåser, ridsede flasker, ødelagt legetøj, en bøjet cykelpumpe, en cykelhjelm med et stort hul i, to små cykler og ja, så to bamser, der kiggede meget triste ud af affaldsposen. Det måtte være dem, der råbte om hjælp. Og ganske rigtigt. Igennem posen lød der igen et råb om hjælp, og alle bamserne skyndte sig over for at se, hvad de kunne gøre.

“Hjælp! Luk os ud”, råbte de to bamser igen.

“Tag det roligt. Det skal vi nok,” svarede Hr. Ellegaard og prøvede at åbne affaldsposen. Men det var ikke så nemt med små bamsehænder.

“Jeg kan altså ikke få hul på posen,” udbrød Hr. Ellegaard. “Hvad gør vi?”

“Lad mig prøve,” svarede Fru Lindberg og puffede Hr. Ellegaard til side.

Fru Lindberg hev og sled i posen, men kunne heller ikke åbne den. “Er der nogen, der har en skarp kniv?” De andre bamser rystede på hovedet.

Mens det hele stod på, var der ingen, der hørte, at der i det fjerne kom en skraldebil med to skraldemænd kørende. Skraldebilen stoppede op foran postkassen, og ud sprang den ene skraldemand. Han greb skraldeposen, smed den op i skraldebilen og skulle lige til at hoppe ind i bilen igen.

“Hov, husk lige bamserne og cyklerne,” lød det fra den anden skraldemand inde i bilen.

“Nå, ja. Det skal jeg nok,” svarede den første skraldemand. Og så greb han alle bamserne og deres cykler og smed også dem op i skraldebilen. Bamserne nåede ikke at protestere, inden skraldebilen satte i gang og kørte videre ned ad landevejen.

Mens bilen kørte afsted på sin rute, forsøgte bamserne at finde ud af, hvad der var sket.

“Hvor er vi?” nærmest hostede Eddie.

“Jeg tror, vi er blevet fanget i en skraldebil,” svarede Elsa lige så hostende.

“Jeg tror, du har ret. Her lugter virkelig slemt,” svarede Eddie.

“Hvor er de to bamser i skraldeposen?”, udbrød Fru Lindberg pludselig. De havde alle helt glemt dem midt i al forvirringen.

“Host, host... atjuu... Vi er her!” lød det fra en pose lige ved siden af. Der var gået hul på posen, og ud kravlede to snavsede bamser.

“Hvem er I?” Fru Lindberg og Hr. Ellegaard kiggede overrasket på de to snavsede bamser.

“Jeg hedder Ellen. Eller Frøken Hørup, hvis I vil være høflige. Og det er min bedste ven, Hr. Jens Olsen, blandt venner bare Hr. Olsen. Jeg er opkaldt efter den første danske kvinde, der kørte om kap med mænd. Og Hr. Olsen er opkaldt efter den første danmarksmester i cykling. Men hvem er I?”

“Jeg hedder Fru Lindberg, og det er min bedste ven, Hr. Ellegaard,” svarede Fru Lindberg. “Og det er vores nye bedste venner,” fortsatte Hr. Ellegaard med et lille grin og pegede på Eddie,

Elsa, Blomst og Anna. "Vi er et cykelhold og er på vej til Frankrig."

"Hvad laver I så i en skraldebil?" spurgte Frøken Hørup undrende.

"Ja, det er et godt spørgsmål," svarede Hr. Ellegaard, mens han grinede. "Vi var egentlig ude at lede efter nogle flere bamser til vores cykelhold. Hvad med jer. Hvad lavede I i skraldeposen?"

"Vores ejere smed os ud sammen med alt det andet, de ikke skulle bruge mere. De er blevet voksne, og nu gider de ikke lege med bamser mere," svarede Hr. Olsen.

Alle de andre bamser kendte godt det med, at ingen ville lege med dem. Der blev et øjeblik helt stille i skraldebilen. Man hørte kun lyden af skrald, der raslede rundt hver gang, skraldebilen kørte hen over et bump eller et hul i vejen.

"Har I fundet alle de bamser, I skal bruge?" spurgte Frøken Hørup forsigtigt.

"Nej, vi kunne godt bruge to mere," svarede Fru Lindberg.

"Vi vil gerne være med," fortsatte Frøken Hørup. Hr. Olsen nikkede.

"I skal være velkomne," sagde Fru Lindberg og

smilede til Frøken Hørup og Hr. Olsen.

Nu var der to bamser mere på bamsernes cykelhold. Så var det bare med at komme ud af skraldebilen igen, så de kunne komme videre mod Frankrig.

Helt oppe ved lågen var der en snor viklet omkring håndtaget. Kunne de bare få fat i den og vikle den ud, ja, så kunne de alle sammen klatre op ad snoren og bagefter hejse cyklerne ud.

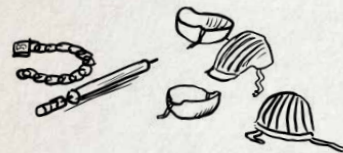
Men det var lettere sagt end gjort. Hver gang bamserne forsøgte at kravle op til lågen på skraldebilen, gled de ned igen.

"Det er håbløst," udbrød Anna og Blomst i kor, efter at de alle havde forsøgt sig med at lave en bamse-pyramide. Det med bamse-pyramiden var noget, de havde hørt, man lavede i cirkusser. Bamserne var bare ikke særligt gode til at balancere oven på hinanden.

"Vi må nok bare vente til, vi ankommer til genbrugspladsen og så se, hvad der sker," svarede Hr. Ellegaard. De andre nikkede. Der var ikke andet at gøre og efter et par timers kørsel fra skraldespand til skraldespand og fra postkasse til postkasse, ankom skraldebilen endelig til genbrugspladsen. Ud sprang de to skraldemænd, men i stedet for at tømme skraldebilen, parkerede de den bare og tog så ellers hjem. Det var blevet sent og fyraften.

Forslag til lege og aktiviteter:

Gør jeres cykler klar. Eksempelvis vask og smør dem. Sæt nye ringklokker på, hvis de gamle ikke virker længere. Puds jeres cykelhjelme, så de ser flotte ud.

DEN MØRKE SKOV

Der var helt mørkt på genbrugspladsen. Der var kun lyset fra månen, og inde i skraldebilen sad bamserne og ventede på, at der blev fri bane udenfor.

“Det lyder som om, der ikke er flere derude nu,” hviskede Fru Lindberg.

“Skal vi så ikke forsøge, om vi kan komme ud?” spurgte Anna.

“Jo, men det er bare lige hvordan,” sagde Hr. Ellegaard. “Det virkede jo ikke at lave en pyramide.”

“Jeg har en idé.” Det var Frøken Hørup, der hviskede. “Men først skal jeg lige have min kappe.”

“Har du en kappe?” udbrød Eddie og Elsa overrasket.

“Ja,” svarede Frøken Hørup hemmelighedsfuldt.

“Kan du så flyve?” spurgte Eddie og Elsa stadig lige overrasket.

“Nej,” grinede Frøken Hørup. “Men hvis I hjælper mig, kan jeg måske alligevel.”

“Hvordan det?” spurgte Blomst, der nu også var blevet nysgerrig.

“Hvis I holder i hver ende af kappen, så lægger jeg mig ned i den. Og så skal I ellers bare kaste mig op i luften, indtil jeg når højt nok op,” svarede Frøken Hørup.

Eddie, Elsa, Blomst og Anna så lidt skeptiske ud, men tog så ellers fat i kappen, mens Frøken Hørup gjorde sig klar til at blive kastet op i luften.

“Er I parate?” lød det fra Frøken Hørup. Eddie, Elsa, Blomst og Anna nikkede.

“1...2...3 kast!” råbte Frøken Hørup, og så forsøgte Eddie, Elsa, Blomst og Anna ellers at kaste hende op i luften. Det lykkedes, men ikke godt nok. Frøken Hørup røg halvvejs op mod lågen og faldt så ned igen i en bunke af gamle sutter.

“I er nødt til at bruge flere kræfter,” sagde Frøken Hørup efter at have kæmpet sig ud af bunken af sutter. Og så forsøgte de igen. “1...2...3 kast!”

Denne gang lagde de alle kræfter i, og Frøken Hørup nåede hele vejen op til lågen. Her skyndte hun sig at gribe fat i håndtaget og vikle snoren fri, der lige akkurat var lang nok til at nå ned til bamserne.

Først kravlede alle bamser undtagen Anna op. Derefter fandt Anna alle cyklerne frem af affaldsbunkerne, og så blev cyklerne hejst op en efter en. Til sidst klatrede Anna selv op, og nu balancerede alle bamser og cykler på lågens kant.

“Så skal vi bare ned på jorden,” råbte Frøken Hørup til de andre bamser. Og det gik hurtigt, for i samme øjeblik Frøken Hørup råbte dette, mistede Elsa balancen og væltede ind i de andre. Det var lidt ligesom at se dominobrikker vælte. Først ramte Elsa Eddie, der væltede ind i Blomst og sådan fortsatte det, indtil de alle sammen med et ordentligt brag faldt ned på jorden ved siden af skraldebilen. Et kort øjeblik var der helt stille.

“Ja, sådan kan man jo også komme ned,” grinede Hr. Olsen, mens han ømmede sig.

“Ja, og så gik det hurtigt,” svarede Fru Lindberg og rejste sig op. “Er vi her alle sammen?” Alle bamserne nikkede.

“Og hvad med cyklerne?” fortsatte Fru Lindberg. “Fik vi dem med?” Alle bamserne nikkede igen.

“Så må vi hellere se at komme væk herfra,” og så greb Fru Lindberg sin cykel og begyndte

at trække afsted over mod et hegn på genbrugspladsen. De andre skyndte sig at følge med. Her kravlede de igennem et lille hul i hegnet, lige akkurat stort nok til at bamserne kunne komme igennem med deres cykler.

“Hvor skal vi køre hen nu?” spurgte Hr. Olsen.

“Hvad med skoven derovre?” svarede Frøken Hørup og pegede i retningen af en mørk skov.

“Er du sikker på, at det er en god idé?” spurgte Blomst lidt bekymret.

“Nej, men jeg tror, det er bedre end at køre ude på landevejen i mørket,” svarede Frøken Hørup.

“Jeg tror, du har ret, Frøken Hørup,” brød Fru Lindberg ind. “Vi må hellere skynde os, inden vi bliver opdaget,” fortsatte hun. Og så hoppede alle op på deres cykler og cyklede hen til en sti, der førte ind i den mørke skov.

Til at starte med var det meget hyggeligt. Månen lyste stien op, og bamserne kunne se små kaniner og mus pusle rundt i skovbunden sammen med ræve og rådyr. Men des længere de kom ind i skoven, des mørkere blev det. Og des mørkere det blev, des mere uhyggeligt blev det også. Nu kunne de høre ugler tude og frøer kvække. Ikke at det er farlige dyr for mennesker, men måske det er for små bamser.

“Er vi sikre på, at vi skal køre længere ind i skoven?” spurgte Elsa bekymret.

“Jeg tror ikke, det er farligt,” svarede Anna.

“Men er du sikker?” spurgte Blomst.

“Nej, egentlig ikke,” svarede Anna.

Alle bamserne stoppede op for at snakke om, hvad de skulle gøre, men inden de overhovedet fik sagt et ord, lød der et højt råb fra Hr. Ellegaard.

“Hov, hvad er det!” Hr. Ellegaard pegede mod noget, der lignede en stor bjørn.

“Det er en bjørn!” udbrød Hr. Olsen overrasket. Det gav et gys i dem alle undtagen Blomst, der jo selv var en bjørn.

“Vi må væk,” råbte Fru Lindberg. Bamserne sprang op på deres cykler igen. Også Blomst, der nu havde opdaget, at det var en rigtig bjørn, de andre snakkede om.

De kørte hen ad stien og videre ned ad en lille bakke, der førte dem dybere ind i skoven. Ved en lille bæk stoppede de op igen for et kort øjeblik.

“Pyh, jeg tror, vi slap væk,” sagde Fru Lindberg forpustet. De andre nikkede, og alle troede nu, at faren var overstået. Det var den ikke.

“Se...se...se...” stammede Eddie, mens han pegede mod noget ovre på den anden side af bækken. “En ulv!” Hvilket på den ene side var lidt morsomt, da han jo selv var en slags ulv. Men så alligevel ikke. Eddie var jo bare en

ulve-bamse.

“Hvad gør vi?” Blomst så meget bekymret ud, da han spurgte.

“Vi må vist hellere køre tilbage og ud af skoven,” foreslog Hr. Olsen.

“Det kan vi ikke, der er bjørnen!” sagde Frøken Hørup og rystede på hovedet.

“Nå, ja. Det er rigtigt”, svarede Hr. Olsen. “Men hvad gør vi så?”

“Der er en lille sti ind imellem træerne,” sagde Fru Lindberg. “Vi kører ned ad den!”

“Er du helt sikker på, at det her er en god idé?” Hr. Ellegaard kiggede lidt skeptisk på Fru Lindberg, mens han sagde det.

“Vil du da gerne spises af ulven?” spurgte Fru Lindberg uden at vente på svaret. Hun satte gang i cyklen og kørte i fuld fart ned ad den lille skovsti. De andre fulgte med, og snart zigzaggede de sig ned ad en sti med lange grene, de skulle dukke sig for og væltede træer, de skulle cykle uden om. Ved et væltet træ viste der sig pludselig noget, de ikke havde set før. Bamserne bremsede op på god afstand og tog sig tid til at kigge nærmere.

“Hvad er det?” hviskede Anna til de andre.

“Jeg synes, jeg har set sådan en før,” hviskede Elsa tilbage til Anna og de andre. “Jeg tror det er... En dinosaur!”

“Arrrhhhh!” lød det fra alle bamserne på en gang. Og så satte de ellers cyklerne i gang og sprintede afsted videre ned ad den lille sti, mens de dukkede sig for grene og zigzaggede sig uden om væltede træer. Hvor de var på vej hen, var der ingen, der vidste. Vigtigst var, at de kom væk fra dinosauren.

“Nej, vent!” udbrød Fru Lindberg pludselig og bremsede hårdt op. “Der findes da ikke dinosaurer længere.”

De andre bremsede også hårdt op. Bortset fra Elsa, der var ved at køre ind i et træ af bare overraskelse over det, Fru Lindberg sagde. Hun undgik med nød og næppe at køre ind i træet, men landede i et brombærkrat og måtte have hjælp af de andre til at komme fri af de stikkende grene.

“Hvad mener du?” spurgte Hr. Olsen, efter at de havde hjulpet Elsa fri.

“Der findes da ikke dinosaurer længere,” svarede Fru Lindberg og kiggede rundt på dem alle sammen.

“Er du sikker?” spurgte Frøken Hørup.

“Ja, helt sikker. Vi kan jo køre tilbage og se

uhyret. Hvis det da ér et uhyre,” svarede Fru Lindberg grinende.

Det gjorde de så. Og ganske rigtigt. Det, der lignede en dinosaur, var i virkeligheden bare en skygge. Når månen lyste ind på et væltet gammelt bøgetræ og dets krogede grene, lignede skyggen fuldstændig en stor Tyrannosaurus Rex.

Først åndede de alle lettet op, og derefter begyndte de at grine og lave sjov med skygger.

“Se, et kæmpe egern med hugtænder,” udbrød Hr. Olsen. Og alle drejede hovederne over mod der, hvor Hr. Olsen pegede og begyndte så at grine igen.

“Ja, og se der. En vampyr-mus på cykel.” Anna ville også være med, og sådan fortsatte de et stykke tid med at opdage mærkelige væsener i den mørke skov.

“Nå, venner. Vi må hellere tilbage til den store sti igen, så vi kan finde et sted at sove,” sagde Hr. Ellegaard og afbrød bamsernes skyggeleg.

De skyndte sig alle tilbage til den store sti og cyklede videre ned ad den, indtil de kom til et gammelt skilt. Her stoppede de op. Man kunne næsten ikke se, hvad der stod, så Hr. Ellegaard cyklede helt hen til skiltet for at se, om han kunne læse det.

“Der står ‘cykelbane’” mumlede Hr. Ellegaard, mens han kneb øjnene sammen, så han

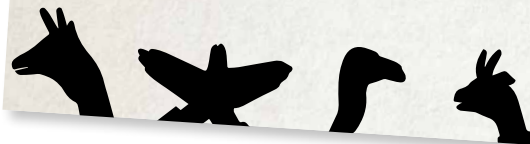
kunne læse, hvad der stod. “Skal vi ikke køre derhen?”

De andre bamsere kiggede på hinanden og nikkede. Det skulle de. Og så kørte de hen til cykelbanen, hvor det første, der mødte dem, var et lille hus. Her stod de af cyklerne, gik indenfor og fandt sig et varmt sted under en trappe.

“Her vil være et godt sted at sove,” sagde Fru Lindberg. Og så lagde de sig alle til at sove.

Forslag til lege og aktiviteter:

Leg skyggeleg med dukker, bamsere, dinosaurer og hænder. Kan I få skyggerne til at se sjove eller uhyggelige ud. Skyggerne kan laves med lommelygter eller videoprojektorer. Eller måske en gammel overheadprojektor, hvis I har en sådan.

Michèle Schön
2012

DEN GAMLE CYKELBANE

“Hvem er I?” lød en stemme næste morgen. Bamserne var faldet i søvn i det lille hus ved den gamle cykelbane og sov stadigt tungt.

“Hvem er I?” lød det igen.

Med et sæt vågnede Fru Lindberg og de andre bamser og kiggede op på to bamser, de ikke havde mødt før.

“Hvem er I?” spurgte Fru Lindberg overrasket.

“Vi spurgte først. Hvem er I, og hvad laver I i vores hus?” svarede den ene af bamserne.

“Åh, er vi i jeres hus? Vi troede det var en cykelbane,” svarede Fru Lindberg tilbage.

“Det er det også. Det er vores cykelbane,” sagde den anden af bamserne lidt bestemt.

“Det må I altså undskylde,” sagde Hr. Ellegaard, der nu havde fået tørret søvnen ud af øjnene. “Det var mørkt, og vi havde brug for et sted at sove. Vi er et bamse-cykelhold og er på vej til Paris for at være med i Det store løb og finde vores fætter Monsieur Paul.”

“Så er I godt nok kørt forkert,” grinede den

første bamse.

“Ja, vi blev fanget i en skraldevogn, og da vi endelig kunne komme ud, cyklede vi over i skoven her,” sagde Frøken Hørup, der nu også havde fået tørret søvnen ud af øjnene. “Ja, og så så vi skiltet med cykelbane.”

“Vi må vist hellere præsentere os,” brød Fru Lindberg ind og begyndte at præsentere bamserne. “Der har I Elsa, Eddie, Blomst og Anna. Og derover er Frøken Hørup og Hr. Olsen. Det er min bedste ven, Hr. Ellegaard, og jeg selv hedder Fru Lindberg. Ja, nogle af os er opkaldt efter dygtige cykelryttere,” sluttede Fru Lindberg af med et lille smil.

“Det ved vi godt,” svarede den anden bamse også med et lille smil. “De har alle cyklet på vores cykelbane... for mange år siden. Dengang der stadig var nogen, der cyklede her.”

“Av, så I har mødt Jens Olsen?” udbrød Hr. Olsen overrasket.

“Ja, det har vi. Og Ellen Hørup,” fortsatte den anden bamse. “Og såmænd også Susanne Lindberg og Thorvald Ellegaard.”

Alle bamserne på cykelholdet var ved at tabe både næse og mund, da de hørte det.

“Men vi må vist hellere også præsentere os,” sagde den første bamse. “Jeg hedder Dr. Clara Nielsen, og det er min bedste ven Hr. William Garin. Jeg er læge-bamse, og Hr. William er cykeltræner-bamse.”

“Vi bor her på cykelbanen,” fortsatte Hr. William. “Men der er aldrig nogen, der cykler her mere, så vi keder os noget så forfærdeligt.”

“Det kender vi kun alt for godt,” svarede Hr. Ellegaard. “Men så er det godt, at vi har hinanden.”

Hr. Ellegaard skulle lige til at fortsætte, men så brød Fru Lindberg ind. “En læge-bamse og en træner-bamse er da lige det, vi mangler på vores cykelhold, er det ikke Hr. Ellegaard?”

“Jo, det er rigtigt,” svarede Hr. Ellegaard. “Det kan jo godt være lidt farligt at køre cykelløb i bjergene.” “Ja, eller sprinte på Champs-Élysées,” grinede Hr. Olsen.

“Tænk hvis vi kunne få en rigtig cykeltræner og en rigtig læge med på holdet,” sagde Fru

Lindberg og kiggede først på Hr. Ellegaard og de andre bamser og derefter på Hr. William og Dr. Clara. Der blev et øjeblik stille, mens alle bamserne kiggede på Hr. William og Dr. Clara.

“Jeg kan godt lære jer at cykle som et rigtigt cykelhold, og indtil I har lært det, kan Dr. Clara lappe jer sammen, når I vælter,” grinede Hr. William. “Og hvis I vil, tager vi da også gerne med til Frankrig.”

“Det er en aftale!” nærmest råbte de andre bamser i kor.

“Men så må vi hellere komme ud og træne” sagde Hr. William. “Følg med. Så skal I se vores fine gamle cykelbane. Det er denne vej!”

Hr. William gik hen til døren og kravlede ud gennem en lille katteløb. De andre bamser fulgte med, og da de kom ud, kunne de pludselig se det, de ikke kunne se, da de ankom i mørket i går. En kæmpe stor cykelbane.

Cykelbanen var lavet i cement og formet som en slags aftang cirkel, så man kunne køre hele vejen rundt. Den var skrå, så man skulle passe på ikke at falde ned fra den, når man kørte. I midten af cykelbanen var der en stor græsplæne og nogle stier, man også kunne køre på. Der var blandt andet en grussti og en lille plads med brosten.

Det var egentlig en flot gammel bane, men også lidt slidt. Ved målstregen hang et skilt,

hvor der skulle have stået “Mål”, men bogstavet M var faldet ned. Så nu stod der i stedet “ål”.

Der var revner i cementen og ja, så havde tre træer set sit snit til at vokse op gennem cementen. Det så ret flot ud, men måske en anelse farligt med træer midt på cykelbanen.

“Man skal bare huske at cykle uden om træerne, så sker der ikke noget,” sagde Hr. William grinende. “Cykelbanen blev bygget i 1903 og var den første af sin slags... altså her i området. Og vi har boet her lige siden, den blev bygget. Nå, men ikke mere snak, venner. Find jeres cykler, så går vi i gang. Jeg tænker, vi laver et hurtigt træningsløb, hvor I kan øve jer i de vigtigste ting, man skal kunne i et cykelløb.”

“Hvad er det?” spurgte Eddie.

“I skal lære at bremse,” svarede Hr. William. “Ja, man tror det ikke, men hvis ikke man kan bremse, tør man ikke at køre stærkt. Så skal I prøve at køre både op ad bakke og ned ad bakke. I skal zigzagge mellem forhindringer, køre hen over grus og brosten og så til sidst sprinte.”

“Av, det er mange ting. Kan man alt det her på banen?” Anna kiggede lidt skeptisk på Hr. William.

“Det kan du tro, man kan,” svarede Hr. William. Og så begyndte han ellers at pege rundt på banen, hvor de skulle køre, hvor det gik op ad

bakke og ned ad bakke, hvilke stier de skulle køre på, og hvor målet var. Det var der, hvor der stod “ål”.

“Og husk, det kan godt være, at man skal køre stærkt i en sprint, men det kan være klogt lige at køre lidt langsomt, sådan at man kan sidde på hjul. Det er altid hårdest at være den, der kører forrest,” sluttede Hr. William af.

Bamserne nikkede og gjorde sig så klar ved startlinjen.

“Er I parate? 1...2...3 Så kører vi!” råbte Hr. William, og så kørte bamserne ellers afsted.

Først kørte de hen ad grusstien til selve cykelbanen. Derefter kørte de op, der hvor det var stejlest, og så drøede de ellers med fuld fart ned igen. Det gik så hurtigt, at de var ved at drøne ind i et stort skilt, hvor der stod “Pas på! Hunden bider”. Det var nu mange år siden, at der havde været en hund, og de sidste mange år den levede, havde den mistet alle sine tænder.

“Husk at bremse!” råbte Hr. William til bamserne, der lige nøjagtig nåede at bremse op og dreje skarpt til højre ind på en lille plads med brosten. Brostenene var meget ujævne, og Bamsernes cykler hoppede op og ned.

“Nøøjjjj, hvor vi hopper,” udbrød Elsa. “Det er næsten, som hvis vi var frøer!”

Efter at have hoppet hen over brostenene, kørte de nu op på cykelbanen igen. Da de nåede til der, hvor træerne stod, zigzaggede de så hurtigt de kunne ind og ud mellem træerne. Derefter drøenede de rundt i svinget.

“Hov, er det ikke her, vi skal sprinte,” råbte Blomst, da de kom ud af svinget.

“Jo, det er rigtigt,” råbte Eddie tilbage.

Og så bremsede alle bamserne hårdt op. Om et øjeblik skulle der ganske rigtigt sprintes, og her kunne det jo være en god idé at køre langsomt først. Så det gjorde bamserne. De kiggede på hinanden og holdte øje med om nogen forsøgte at stikke af. Det så lidt morsomt ud, og bamserne kørte så langsomt, at de var lige ved vælte ned af cykelbanen.

Til sidst kunne Dr. Clara og Hr. William ikke dy sig for at stikke af, og så gik det ellers derudaf de sidste 100 meter. Forrest lå Hr. William og lige bag ved Dr. Clara. Da de nåede ind på de sidste 25 meter, viste Dr. Clara sig at være en rigtig god sprinter. Hun indhentede Hr. William og fik lige nøjagtigt stukket sit forhjul frem forrest, da de begge kørte over målstregen.

“Bravo! Flot kørt, venner!” råbte Hr. William.” Men husk at I aldrig må køre for langsomt. Så er der altid en, der stikker af.”

De andre bamsere nikkede forpustet.

“Men jeg tror, I er klar til Det store løb. Der mangler blot lige en ting,” fortsatte Hr. William.

“Og hvad er det?” spurgte Fru Lindberg overrasket.

“Hvad skal cykelholdet hedde?” svarede Hr. William. “Uden et godt navn bliver I aldrig et godt cykelhold.”

Fru Lindberg og Hr. Ellegaard kiggede på hinanden. “Det skal være noget fransk,” svarede Fru Lindberg.

“Hvad med “Team La grande course”?” spurgte Hr. Ellegaard. “For det er jo det, vi er. Holdet, der vil være med i Det store løb, eller som franskmændene ville sige, La grande course.”

Fru Lindberg og de andre bamsere nikkede. Det var et godt navn, og sådan blev det. “Nu skal vi bare finde ud af, hvordan vi kommer ind til byen, hvor Det store løb kommer forbi,” udbrød Hr. Olsen.

“Det er rigtigt,” svarede Hr. Ellegaard. “Men er der nogen, der kender vejen?” Der var et øjeblik stille, og bamserne kiggede først på hinanden og så på Dr. Clara og Hr. William.

“Vi kender vejen,” svarede Dr. Clara med et lille smil. “Men det er blevet for sent nu. Lad os vente med at køre til i morgen tidlig.”

De andre bamsere nikkede. Det lød som en god idé. Og så gik de alle til ro og faldt i

søvn med det samme. Ja, lige bortset fra Fru Lindberg og Hr. Ellegaard, der havde svært ved at sove af bare begejstring over nu at have et helt cykelhold. “Så mangler vi bare at finde Monsieur Paul,” hviskede Hr. Ellegaard. Fru Lindberg nikkede. “Det skal vi nok, Hr. Ellegaard. Det skal vi nok. Men vi må vist hellere prøve, om vi kan sove, så vi kan være friske og udhvilet i morgen.” Og så faldt også Fru Lindberg og Hr. Ellegaard i søvn.

Forslag til lege og aktiviteter:

Lav jeres egen cykelbane på legepladsen. Brug de forhindringer der er og øv jer i alt fra at bremse til at køre zigzag. Kørs også ud i en skov og leg med de forhindringer, der er der.

Michael LeMay
2022

CIRKUS MAXIMILIAN

Næste morgen stod de alle tidligt op for at køre ind til torvet i byen, hvor Det store løb kom forbi. Inden de kørte afsted skulle cyklerne lige pudses, cykelkæderne smøres og dækkene pumpes.

“Det dur ikke at deltage i et cykelløb, hvis det ikke er på plads,” sagde Hr. William med alvorlig mine, mens han inspicerede alle cyklerne.

Da Hr. William var færdig med at inspicere, steg alle bamserne op på cyklerne for at køre afsted. “Byen er i den retning,” råbte Dr. Clara og pegede i retningen af en grusvej, der bugtede sig hen over en mark.

Og så kørte “Team La grande course”, som bamsernes hold nu hed, afsted i flot formation hen over marken, mens de øvede sig i at skifte føringer og ligge på hjul. Ifølge bamsernes beregninger skulle de nemt kunne være derinde kl. 10, hvor Det store løb kørte fra byen. Men nu var det sådan, at de tidsberegninger, bamserne brugte, ikke var lavet efter små bamser, men efter voksne mennesker med smarte og hurtige cykler. Og det hjalp heller ikke, at bamserne havde modvind hele vejen.

Så da de ankom til byens torv, var der helt tomt. Tilbage var bare nogle store skilte, hvorpå der stod “Det store løb”, et telt i udkanten af torvet og så et par store drenge, der cyklede rundt på deres cykler og legede cykelryttere.

“De er kørt!” råbte Hr. Olsen overrasket. “Vi er kommet for sent.”

Alle bamserne så helt forfærdet ud og kiggede rundt på torvet i håb om alligevel at finde cykelrytterne fra Det store løb. Men de var kørt... for en time siden.

“Åh, nej,” sukkede Frøken Hørup skuffet. “Vi indhenter dem aldrig.”

“Hvad gør vi?” spurgte Anna og Blomst lige så skuffet.

Fru Lindberg rystede på hovedet. “Jeg ved det ikke,” svarede hun blot.

Bamserne satte sig på en bænk i udkanten af torvet og kiggede skuffet frem for sig.

“Alt det arbejde og så er det spildt,” mumlede Hr. Ellegaard. De andre nikkede. Alt det arbejde

og så kom de ikke med i Det store løb. Det hele var lidt trist.

Mens de sad og kiggede ud på det tomme torv, hørte de pludselig en sjov stemme.

“Mine damer og herrer. Sidste chance inden vi tager hjem til Frankrig! Kom og se vores sidste forestilling. I morgen rejser vi hjem til det store La France.”

Stemmen kom henne fra teltet, som viste sig at være et lille cirkustelt. På et skilt over indgangen stod der med røde bogstaver “Cirque Maximilian”, eller som det hed på dansk, Cirkus Maximilian.

Der havde været fest i byen i dagene op til Det store løb, og som det ofte var tilfældet, når der var fest, var der også cirkus.

Bamserne kiggede lidt overrasket på hinanden. Et cirkus fra Frankrig? Kunne det passe?

“Skal vi gå ind og kigge?” spurgte Fru Lindberg.

De andre bamser nikkede. Det kunne de jo lige så godt gøre, nu da de var kommet for sent til Det store løb. Og så gik de ellers over til

indgangen og skulle lige til at gå ind.

“Hov, det koster 10 kr. pr. billet at komme ind,” udbrød Elsa overrasket. “Har vi nogen penge?”

Bamserne kiggede på hinanden, og alle rystede på hovedet. Der var ingen, der havde penge. Bamser plejede ikke at have brug for penge.

“Mon ikke der er en anden måde at komme ind på?” sagde Dr. Clara med et snedigt smil. “Der er altid flere indgange i et cirkus. Følg med denne vej.”

Og så listede bamserne i stedet hen til bagindgangen af cirkusteltet, hvor de kunne høre en mand skælde ud med fransk accent.

“Hvor er mine kaniner? “Jeg kan ikke trylle dem væk, hvis de er forsvundet. Mon Dieu! Sådan behandler man ikke Den store Tati!”

Bamserne vidste ikke hvad “Mon Dieu” betød, eller hvem Den store Tati var, men de besluttede sig for at kigge ind.

Henne ved en hvid trækiste med røde stjerner på stod en stor mand med cykel-skæg, Han var iført en sort kappe, kjole og hvidt, høj hat, sorte laksko og hvide handsker. Og så havde han en tryllestav i hånden, som han brugte til at pege på en lille mand, mens han skældte ham ud. Den store mand lignede en tryllekunstner, så den lille mand var nok hans assistent.

“Hr. Tati, jeg sværger! Det er ikke min skyld, at de er forsvundet”. Assistenten forsøgte at forklare, at det ikke var hans skyld, kaninerne var stukket af. Det lod dog ikke til at gøre Den store Tati tilfreds. “Ikke så meget snak. Så må De skaffe nogle nye kaniner!”

“Men... men...men... det kan jeg ikke nå, Hr. Tati. De skal optræde om lidt.”

“Mon Dieu! Mon Dieu! Så må vi bruge disse bamser,” svarede Den store Tati og pegede nu over på bamserne.

“Men Hr. Tati...”

“Ikke mere snak, gør som jeg siger,” afbrød Hr. Tati vredt og drejede rundt for at gå hen til indgangen til manegen.

“Javel Hr. Tati,” svarede assistenten og greb hurtigt alle bamserne, puttede dem ned i trækisten med de røde stjerner og gjorde så ellers klar til at slæbe alle Hr. Tatis ting ind i cirkusmanegen.

Inden for i manegen kørte en klovne-bamse rundt og lavede de mest fantastiske tricks på en ethjulet cykel. Han kunne både jonglere og cykle på én gang. Publikum var ellevilde og klappede begejstret, da han var færdig med sit nummer.

“Mine damer og herrer. Cykel-klovnen Theo fra Toulouse,” lød det fra Sprechstallmeisteren,

der var trådt frem i lyset. Ja, ham med den sjove stemme. Han løftede nu sin arm for at vise publikum, at der kom noget spændende.

“Ærede publikum. Nu skal I se den største tryllekunstner i hele verden. Manden der ikke bare kan trylle alt væk, men også trylle det frem igen! Mine damer og herrer. Den store Tati!”

Ind trådte Den store Tati efterfulgt af sin assistent, der kun med nød og næppe kunne bære den store hvide kiste med de røde stjerner. Med alvorlig mine bad Den store Tati assistenten om at åbne kisten, så publikum kunne se, hvad der gemte sig i kisten. Nede i kisten sad alle bamserne og kiggede overrasket ud på publikum.

“Hvad sker der,” udbrød Elsa.

“Jeg tror, vi er havnet midt i et trylleshows,” svarede Hr. Olsen.

“Av, hvad gør vi?” spurgte Elsa overrasket.

“Vi smiler og leger med,” svarede Fru Lindberg og begyndte så ellers at smile til publikum. Det samme gjorde de andre bamser, og da publikum opdagede dét, begyndte de at grine.

“Voilà!” råbte Den store Tati og gav så assistenten besked om at fremvise alle bamserne, så publikum kunne se, at der ikke blev snydt.

En efter en løftede assistenten bamserne op, og publikum grinede nu endnu højere.

Efter at bamserne var blevet fremvist for publikum, lukkede assistenten kisten igen, og Den store Tati tog nu over. Han tog sin høje hat af og viste den frem for publikum, så de kunne se, at den var tom. Herefter stillede han den oven på kisten og gik nu råbende rundt i manegen og fortalte om, hvordan han ville trylle bamserne op i hatten. Alt sammen for at fjerne opmærksomheden fra kisten og hatten.

Imens listede assistenten bamserne ud af en lille hemmelig lem i kisten, uden nogen opdagede det, og flyttede dem over i hatten. Egentlig et ganske simpelt trick som publikum burde have opdaget. Men Den store Tati var god til at fange publikums opmærksomhed. Det var faktisk det, han var bedst til.

Den store Tati vendte nu tilbage til hatten og løftede den op med alvorlig mine. Hen over hatten svingede han sin tryllestav og trak den første bamse op. Det var Hr. Olsen, der smilede, som han aldrig havde smilet før. Det skulle nemlig ikke hedde sig, at han ikke kunne smile, når det var nødvendigt. Nu rullede publikum rundt på siddepladserne af bare grin.

Op en efter en kom alle bamserne op af den høje hat, mens publikum nu skiftede fra at grine til at klappe højt og begejstret. Det var det sjoveste, de nogensinde havde set.

Da tryllesnummeret var færdigt, bukkede Den store Tati og hans assistent for publikum og gik derefter ud af manegen igen.

Den store Tatis assistent var en smule forvirret over, hvad der lige var sket og kiggede bekymret på Den store Tati. "Hr. Tati... jeg... jeg... jeg skal nok finde nogle kaniner til næste forestilling," fremstammede han nervøst, da de kom ud i garderoben.

"Mon Dieu!" udrød Den store Tati til assistenten. "Har De da slet ikke øjne i hovedet? Publikum har aldrig elsket mig mere. Fra nu af bruger vi bamser i vores show. Sæt Dem ned i kassen der og hold øje med at de ikke stikker af ligesom kaninerne."

Næste morgen pakkede cirkusartisterne deres ting ned og læssede det op på ladet i en stor lastbil. Også Den store Tati pakkede sine trylle-sager ned, og de bestod af meget mere end forsvundne kaniner og bamser. Så pludselig sad bamserne i en lille kasse i en stor lastbil sammen med kurrerende duer, sultne løver og giftige brillleslanger.

Lige så overrasket bamserne havde været over pludselig at være med i et tryllesnummer, lige så overrasket blev de over pludselig at sidde i en lastbil fyldt med farlige dyr på vej ned gennem Europa til det store La France.

Et stykke tid var der helt stille i lastbilen, bortset fra lyden af kurrerende duer, hvislende slanger og løver, der slikkede sig lækkersultent om munden ved synet af bamserne.

"Hvad gør vi?" hviskede Hr. Ellegaard.

"Vi sidder helt stille," hviskede Fru Lindberg tilbage. "Og så kører vi ellers med til Frankrig," fortsatte hun grinende. Måske vi lige kan nå at indhente rytterne fra Det store løb, inden de kører op i bjergene.

De andre bamser nikkede og lagde sig til at sove, så de kunne være friske, når de nåede til Frankrig.

Forslag til lege og aktiviteter:

Leg cirkus: Prøv om I kan lave en pyramide. Enten med jer selv eller med nogle bamser. Prøv også om I kan lære et cykeltrick eller balancere på jeres cykler.

Mikael Erikson
2022

DET HØJE BJERG

Det blev en lang køretur ned igennem Europa, og først tre dage senere nåede lastbilen frem til en lille by for foden af et højt bjerg i det store Frankrig.

Heldigvis blev ingen af bamserne spist af løverne, selvom det var tæt på, da Hr. Olsen en nat kom til at gå i søvne og gik lige forbi buret, hvor en af løverne sad.

Heldigvis var løvens pote og klo lige nøjagtig for kort til at fange Hr. Olsen, der bare gik videre uden at opdage noget. Det gjorde de andre dog, og som Dr. Clara sagde, efter at de alle havde åndet lettet op. "Nogle gange har man lov at være heldig som bamse."

Op nogle gange har man endda lov at være meget heldig som bamse. Den lille by, de ankom til, var dér, hvor cirkusset kom fra, og om aftenen skulle de spille en forestilling i anledningen af, at Det store løb kom til byen.

Faktisk var hele byen ved at gøre klar til løbet, der skulle starte næste morgen.

Cirkusset skulle stilles op på en lille plads ikke ret langt fra startlinjen. Så lastbilen kørte hen til pladsen, og chaufføren hoppede ud for

at åbne bagsmækken. Han begyndte at læsse af, og ud kom også bamserne. De kunne nu se over til startlinjen, hvor nogle håndværkere var i gang med at lave et stort skilt.

"Det er der, vi skal over," hviskede Fru Lindberg til de andre.

"Men hvordan kommer vi væk fra cirkusset?" spurgte Frøken Hørup. "Den store Tatis assistent holder hele tiden øje med os. Som om vi skulle finde på at stikke af."

"Det er lige det, vi gør" svarede Fru Lindberg. "Men vi må nok vente med at stikke af til under aftenens forestilling."

"Hvordan gør vi?" spurgte Frøken Hørup.

"Jeg ved det ikke" svarede Fru Lindberg. "Så vi skal have fundet på en idé."

"Det kan være, jeg kan være behjælpelig med en idé" lød det pludselig fra en stemme ved siden af buret. Det var klovne-bamsen Theo fra Toulouse, der havde cyklet på ethjulet cykel lige inden Den store Tati. Bamserne kiggede overrasket på Theo fra Toulouse.

"Det er egentlig enkelt, nu da I kender tricket" fortsatte Theo fra Toulouse. "I skal bare snige jer ud af kisten, lige før assistenten prøver at lave det lille snydetrick med kisten og tryllehatten. Så opstår der forvirring, og assistenten bliver nødt til at finde noget andet at putte i kisten. Imens stikker I af fra cirkusset. Det var sådan, kaninerne gjorde."

Fru Lindberg og bamserne nikkede. "Det er en god plan. Hvordan kan vi takke dig?"

"Ved at tage mig med" svarede Theo fra Toulouse. "Jeg er god til at cykle og har også altid drømt om at være med i Det store løb."

"Det er en aftale" svarede Fru Lindberg. "Vi kan godt bruge en dygtig cykelrytter som dig på Team La grande course."

Som sagt så gjort. Aftenens forestilling startede som den plejede, og da det var Den store Tati's tur til at optræde, kørte alt efter planen. Det vil sige bamsernes plan, for da assistenten skulle til at tage bamserne ud af kisten, var de stukket af. Assistenten forsøgte at sige noget til Den store Tati, der dog havde mere travlt med at råbe til publikum.

Nøjagtigt som Theo fra Toulouse havde spået, greb assistenten nu det nærmeste, han kunne finde og stoppede dét i den høje hat. Det viste sig at være et kræmmerhus popcorn.

Med alvorlig mine svingede Den store Tati sin tryllestav over den høje hat og trak så kræmmerhuset med popcorn op. Først grinede publikum højt, og så begyndte de ellers at bue af Den store Tati. "Mon Dieu" udbrød han vredt og begyndte at skælde både publikum og assistenten ud.

Imens publikum buede og Den store Tati skældte ud, sneg bamserne sig ud af cirkusset sammen med Theo fra Toulouse og fandt et lille sted, hvor de kunne gemme sig og vente til, at løbet skulle starte næste morgen.

Næste morgen stod de tidligt op for at gøre sig klar til dagens løb.

"Det er en bjergetape, så vi skal bruge alt det, vi har lært om at køre op ad bakke," forklarede Fru Lindberg de andre bamser, der alle nikkede.

Kun Dr. Clara undrede sig og kunne ikke dy sig for at spørge. "Fru Lindberg, skal man

egentlig ikke være med fra starten af løbet for at være med?"

"Ah, mon ikke vi kan få lov at være med, når bare vi fortæller, hvad der er sket," svarede Fru Lindberg. "Kom lad os gå over til startlinjen. Så er der nok nogen, der kan hjælpe."

Ved startlinjen stod to mænd i uniformer og dirigerede rundt med alle cykelholdene. Den ene af dem blev meget forbavset, da han opdagede bamserne. "Hov, hvad laver de bamser her?"

"Det ved jeg ikke," svarede den anden mand. "Mon ikke de skal være med i Tour karavanen?" Tour karavanen var dem, der kørte foran løbet med sjove reklamer, slik og andet godt til publikum, mens de ventede.

"Men Tour karavanen er jo lige kørt," sagde den første mand.

"Så er det bare med at sende dem afsted i en fart, så vi ikke får ballade."

Og så dirigerede de bamserne helt frem til startlinjen og sendte dem hurtigt afsted med et "allez!" Det er fransk og betyder afsted.

"Av, de giver os lov til at køre først," udbrød Frøken Hørup overrasket, da bamserne begyndte at cykle afsted.

"Der kan du bare se. Det hele ordner sig," svarede Fru Lindberg.

"Det gør det. Wuhuuu, så kører vi!" råbte Frøken Hørup i bare begejstring, og så kørte bamserne afsted i retningen af det høje bjerg. Endelig var det lykket. De var med i Det store løb, og alle dem, der kiggede på, tiljubede bamserne. At det var, fordi publikum troede, at de var en del af Tour karavanen, lagde bamserne ikke mærke til.

Da de nåede hen til bjerget, begyndte det at blive lidt hårdt for de små bamser, men både publikum og de andre i Tour karavanen nærmest bar bamserne op ad bjerget. Faktisk blev de undervejs samlet op af en bil fyldt med franske oste, der var på vej op. Og selvom det lugtede lidt i bilen, var det nu rart med hjælpen.

Da ostebilen nåede bjergets top, blev bamserne sat af og fik et lille hjælpende puf, sådan at de selv kunne køre ned ad bakke. Og så begyndte det ellers at gå stærkt. Bamserne drøned

rundt i alle svingene, og det var hele tiden lige på et hængende hår, at de ikke røg ud over kanten af bjerget.

“Nøøøjjj, det går stærkt!” udbrød Hr. Olsen, da bamserne var nået et stykke ned ad bjerget.

“Ja, mon ikke vi er oppe på mindst 120 km/t!” råbte Anna.

Det var bamserne nu ikke. De var kun oppe på 30 km/t. Men det er nu også hurtigt for små bamser, og det var slet ikke så let at komme rundt i svingene.

“Kig ikke ned, men der er en vulkan til højre!” råbte Elsa pludseligt.

“Av, mon den stadig spyer lava ud?” spurgte Blomst bekymret.

“Det tror jeg ikke,” svarede Hr. Ellegaard. “Så ville der være varmt og masser af røg.”

“Men nogle gange kan vulkaner vækkes til live, kan de ikke?” råbte Eddie nede bagerst i feltet.

“Kan de det?” udbrød Anna overrasket og vendte sig om mod Eddie. Det samme gjorde de

andre bamser, og så glemte alle bamser ellers at holde øje med vejen.

Det skulle de ikke have gjort, for 10 meter længere nede kom der et skarpt sving. I fuld fart drønedede bamserne ud over kanten af bjerget.

Forslag til lege og aktiviteter:

Leg cykelhold i bjergene. Find et sted med en bakke og prøv så at cykle op ad den. Prøv også om I kan cykle på rad og række, mens I skiftes til at føre.

Michaël ERINGEN
2022

FRANCINES PANDEKAGER

“Hjælp! Vi kører ud over kanten!” råbte Anna, da hun drejede hovedet tilbage til vejen og opdagede, at de ikke fik drejet i svinget.

Da de andre også opdagede det, råbte de lige så højt og forsøgte at bremse. Men det var for sent. Bamserne fik ikke drejet og kørte i fuld fart ud over bjergets kant.

Det viste sig dog, at bjergkanten ikke var helt så stejl lige der. I stedet for at ryge ned i en vulkan, kørte de lige ind i en lille pandekagebod, hvor der stod “Les crêpes de Francine”. “Francines Pandekager”. Ved pandekageboden stod en dame og stillede pandekager, appelsinsovs og is i store bøtter frem, så hun kunne sælge det til dem, der stod og kiggede på cykelløbet. Det var nok hende, der var Francine.

Da bamserne ramte Francines pandekagebod, lød der et ordentligt brag. Boden tippede bagud og var lige ved at vælte, men tippede så forover i stedet, og sådan stod den og vippede frem og tilbage, mens Francine prøvede at redde det hele fra at vælte ned fra boden. Det lykkedes næsten, bortset fra en stor bøtte med vaniljeis og en gryde med appelsinsovs. Det væltede

ud over kanten af boden og ned over alle bamserne, der nu blev smurt helt ind med vaniljeis og appelsinsovs.

“Åh, nej! Min is... min sovs!” lød det fra Francine.

Først blev Francine forskrækket over braget og isen og sovsen, der væltede ned på jorden. Men da hun så opdagede, hvad der var sket, blev hun også overrasket. På jorden ved siden af hendes pandekagebod, lå der 10 bamser og cykler smurt ind i is og sovs. De forsøgte alle at rejse sig op men gled hele tiden i isen og sovsen. Det så faktisk lidt morsomt ud.

“Hvem er I?” lød det overrasket fra Francine. Inden bamserne nåede at svare, tog Francine alle bamserne op og forsøgte at tørre is og sovs af dem og deres cykler. “Åh, stakkels jer. I er jo helt smurt ind i is og sovs.”

Det var ikke helt let at fjerne is og sovs fra bamserne, og Francine måtte opgive at fjerne det fra deres ansigter. I stedet stillede hun bamserne op på boden sammen med deres cykler og det, der var tilbage af pandekager, is og sovs. Det var noget af et syn, og alle dem, der stod og ventede på cykelløbet, skulle nu

hen og se de sjove cykel-bamser med vaniljeis og appelsinsovs i hele ansigtet.

“Av, se mor, bamserne spiser pandekager!” lød det fra en lille dreng, der pludselig stod ved boden sammen med sin mor.

Alle omkring dem begyndte at grine. Også bamserne, der egentlig ikke spiste pandekager, men godt kunne se det morsomme i det.

“Ja, min dreng,” svarede moderen med et lille smil.

“Tror du, pandekagerne smager godt, mor?” fortsatte drengen lidt i håb om, at han kunne få en pandekage med is og appelsinsovs. Det virkede.

“Når bamserne kan li’ pandekagerne, må det jo være gode pandekager,” grinede drengens mor og bestilte så en gang pandekager med is og sovs til dem hver.

Pludselig skulle alle have pandekager, og i løbet af en halv time havde Francine solgt det hele. Der var faktisk så travlt, at ingen opdagede, at cykelrytterne fra Det store løb kørte forbi bagved.

Kun bamserne så det, men selvom de forsøgte at hoppe op på deres cykler og køre med cykelrytterne, kunne de ikke komme væk på grund af de mange mennesker, der skulle have pandekager.

Da alle pandekagerne var solgt, skyndte tilskuerne sig tilbage til deres pladser ved vejen for at vente på de cykelryttere, der for længst var kørt forbi.

Francine begyndte at pakke sin pandekagebod ned igen, og da hun nåede til bamserne, stoppede hun op og kiggede et øjeblik på dem. "Jeg har aldrig solgt så mange pandekager før," sagde hun venligt til dem. Og så tog hun en hurtig beslutning. "Ved I hvad? I skal med mig hjem til min lille butik. Så skal jeg nok få tørret den sidste is og sovs af jer, og så kan I jo hjælpe mig med at sælge pandekager i Paris."

Francine satte bamserne ind på bagsædet af sin bil, en gammel lyseblå 2CV, og så kørte hun ellers afsted på den lange vej hjem til Paris. Mens Francine kørte, fortalte hun ivrigt bamserne om hendes lille butik, der lavede de bedste pandekager i hele verden. Hun fortalte også om, hvor dejligt det var i Paris og om alle

de ting, hun godt kunne li'. Bamserne syntes, det var lidt hyggeligt med Francine og hendes butik og måske også lidt sjovt med en voksen kvinde, der talte med bamser.

"Hun er nu meget sød," hviskede Hr. Ellegaard til de andre bamser.

"Ja, men nu kommer vi altså længere væk fra løbet," svarede Frøken Hørup lidt bekymret.

"Til gengæld kommer vi med hele vejen til Paris. Så vi kan stadig nå finalen på Champs-Élysées," svarede Fru Lindberg med et lille grin.

De andre bamser nikkede. Det var nu meget rart at få lidt hjælp til at komme til Paris. Også selvom de ikke kom til at køre sammen med de andre cykelryttere. Så kunne de slappe lidt af og lave en plan for, hvordan de skulle vinde den sidste etape på Champs-Élysées.

Da de havde gjort det, lænede alle bamserne sig tilbage for at nyde udsigten fra bilens bagsæde. Der gik dog ikke længe, inden bamserne faldt i søvn, alt imens Francine lystigt snakkede videre om alt det, man kunne se ud af vinduet, mens de kørte.

Da de endelig nåede frem til Paris, var det blevet mørkt. Til gengæld vågnede bamserne nu op fra deres lur på bagsædet. For byen lyste op som et stort tivoli med alle dens flotte butikker, skilte og gadelamper. Bamserne kunne slet ikke lade være med at kigge ud af vinduerne i Francines lille 2CV bil. Hver gang de kom forbi noget spændende, drejede deres hoveder rundt, og der blev peget ivrigt på alt det, de så på vejen ind i Paris.

"Fru Lindberg, er det ikke det tårn, Monsieur Paul ville vise os for mange år siden?" lød det fra Hr. Ellegaard, mens han pegede over mod et højt tårn.

"Jo, det er det," svarede Fru Lindberg begejstret. "Det er Eiffeltårnet."

"Tænk hvis vi kan finde Monsieur Paul," sukkede Hr. Ellegaard.

Fru Lindberg nikkede. "Adressen står jo på det gamle postkort, så mon ikke vi kan det?" fortsatte hun for at opmuntre Hr. Ellegaard. Hr. Ellegaard nikkede.

“Så er vi der næsten!” lød det pludselig fra Francine på forsædet. Hun drejede ind på Champs-Élysées og kørte forbi Triumfbuen. Da gav det et gub i bamserne.

“Tror I, det er Champs-Élysées?” udbrød Elsa begejstret.

“Ja, det er lige her, vi skal komme først over stregen,” svarede Hr. William med vigtig mine. “Vi skal otte gange rundt på Champs-Élysées, og så sætter vi spurten ind ved Triumfbuen.”

Alle bamserne nikkede og kunne næsten se det for sig, hvordan de kørte rundt om Triumfbuen den ottende gang og så ellers kørte fra alle de andre cykelryttere.

Francines butik lå ikke langt fra Champs-Élysées, så på den anden side af Triumfbuen drejede hun ned ad et par gader og stoppede foran en lille butik. Her kunne hun lige klemme sin 2CV ind mellem to store biler.

“Her er min butik.” “Les crêpes de Francine.” Er det ikke en fin butik,” udbrød Francine og begyndte så ellers at bære bamser, cykler og pandekagebod indenfor. Her skyndte hun sig at tørre is og sovs af bamsernes ansigt. Cyklerne

blev stillet til tørre udenfor i en lille baggård bag Francines butik, og bamserne blev sat op på en hylde i Francines køkken.

“God nat bamser og sov godt” sagde Francine til bamserne. “I morgen skal jeg sælge pandekager på Champs-Élysées, og senere skal I møde min familie. Men nu må vi hellere sove.” Og så slukkede Francine lyset i køkkenet og gik selv i seng.

Næste morgen stod bamserne tidligt op. Francine var taget afsted med sin pandekagebod, så bamserne gik ud i den lille baggård for at se til deres cykler og finde ud af, hvordan de kom tilbage til Det store løb. Det var dog som om, der manglede noget. Bamserne kiggede sig lidt undrende omkring, indtil det pludselig gik op for dem, hvad det var, der manglede.

“Åh, nej. Hvor er vores cykler?” udbrød Fru Lindberg forskrækket.

Forslag til lege og aktiviteter:

Lav jeres egen pandekagebod. Find på et navn til den. Lav pandekager med is, appelsinsovs og chokolade, sådan som de gør det i Frankrig.

Michell Erken
2022

MONSIEUR PAUL KOMMER TIL UNDSÆTNING

“Vores cykler er væk,” sagde Hr. Ellegaard bedrøvet, efter at bamserne havde kigget alle steder i Francines hus og baggård. I løbet af natten havde nogen taget bamsernes cykler. Tilbage lå kun nogle cykelhjelme, en cykelpumpe og en overlippet cykelkæde.

“Hvad gør vi?” spurgte Frøken Hørup. “Uden cykler kan vi ikke være med i finalen.”

De andre bamser nikkede. Det så sort ud.

“Der er ikke andet at gøre end at gå ud og lede” svarede Hr. Olsen og prøvede at opmuntre de andre. “De er nok derude et sted.”

“Du har ret, Hr. Olsen” sagde Fru Lindberg. “Vi må ikke give op!”

Op så gik de alle ud for at lede efter deres cykler. De næste dage gik bamserne rundt i alle afkroge af Paris. De kiggede i opgange, kælderskakte, baggården, haver og buskadsler. Men ingen steder var cyklerne at finde. Nu sad bamserne i Francines køkken igen og kiggede stille og triste ud af vinduet. Alt håb syntes ude for Team La grande course.

Hr. William var den første, der brød stilheden.

“Det store løb kommer til Paris i morgen. Hvis ikke vi finder cyklerne inden, kommer vi ikke med i finalen på Champs-Élysées.”

“Det virker håbløst. Vi finder dem aldrig,” sukkede Eddie.

“Hvis det skal lykkedes, får vi brug for hjælp,” mumlede Blomst.

“Men hvem kan hjælpe os?” spurgte Anna og kiggede på de andre.

“I siger noget,” udbrød Fru Lindberg pludseligt. “Der er i hvert fald én i Paris, der gerne vil hjælpe os.”

“Hvem er det?” spurgte Hr. Ellegaard overrasket.

“Vores fætter, Monsieur Paul,” sagde Fru Lindberg med et lille smil.

“Men det er jo længe siden, vi har set ham. Kan vi overhovedet finde hvor han bor?” Hr. Lindberg var ikke længere helt så overbevist om, at de kunne finde Monsieur Paul.

“Vi har jo det her gamle postkort fra ham. Her

står adressen på,” svarede Fru Lindberg og fandt postkortet frem. “Avenue des Champs-Élysées 32, Paris. Det er ikke langt herfra. Lad os skynde os derhen.”

Det skulle Fru Lindberg ikke sige to gange. Bamserne skyndte sig afsted på deres korte ben om til Champs-Élysées.

“Det må være der,” pegede Fru Lindberg. “Det ligner det hus, vi besøgte for mange år siden og så alligevel ikke. Nu ligner det en butik. Det var der ikke dengang.”

Mens bamserne stod og kiggede på huset, opdagede de to mænd i arbejdstøj, der var i gang med at bære nogle kasser ud. “Tænk sig, at der var så meget gammelt ragelse på loftet,” råbte den ene til den anden. “Ja, men nu kommer der nogen og henter det om lidt, og så er vi sluppet af med det,” svarede den anden, og så smed de ellers kasserne på fortovet.

Kasserne så gamle ud, og bamserne gik nysgerrigt tættere på. Da de nåede helt hen til en af kasserne, lød der pludselig en svag stemme inde fra kassen. “Hjælp! Hjælp!”

“Hov, hvad var det?” spurgte Dr. Clara.

“Hjælp! Hjælp! Jeg er nede i kassen,” lød det igen inde fra kassen.

“Jeg synes, jeg kan kende stemmen,” sagde Fru Lindberg lidt undrende.

“Tror du, det er... Monsieur Paul?” spurgte Hr. Ellegaard.

“Der er kun en måde at finde ud af det på,” svarede Fru Lindberg og begyndte at åbne kassen. Ganske rigtigt. Det var Monsieur Paul. Han lå mellem nogle gamle bøger og et kukur fra Schweiz. Det gik stadig, men det var nok fordi, en af arbejdsmændene havde trukket det op, inden han lagde det i kassen.

“Godt I kom,” hostede Monsieur Paul nede fra kassen og fik så et overrasket udtryk i ansigtet. “Fru Lindberg... og Hr. Ellegaard! Er det jer?”

“Monsieur Paul... ja, det er os,” svarede Hr. Ellegaard. “Vi har ledt efter dig. Men der er ingen tid at spilde. Vi har brug for din hjælp. Kom med, så skal vi nok forklare det hele.”

Op så hjalp bamserne Monsieur Paul op af kassen, og mens de alle gik tilbage i retningen af Francines hus, forklarede de det hele til

Monsieur Paul, der til gengæld forklarede, hvordan hans familie havde glemt ham på loftet, da de flyttede for mange år siden. Det var lidt trist, men nu skulle alt være godt igen.

“Nu skal I høre. Jeg ved, hvem der kan hjælpe jer,” svarede Monsieur Paul med et snedigt smil og stoppede op ved en lille boghandel, som de tilfældigvis kom forbi. Bamserne kiggede overrasket på Monsieur Paul.

“Kig godt på vinduet,” svarede Monsieur Paul og pegede på udsmykningen i boghandelns vindue. Det var fyldt med bøger, og helt forrest stod der nogle bøger med titler som “Jacques og Hercules finder juvelerne”. “Jacques og Hercules og den farlige mumie” og “Jacques og Hercules fanger lommetyven”. Bamserne kiggede nu undrende på Monsieur Paul.

“Jeg tænker naturligvis på de berømte detektiv-bamser, Jacques og Hercules,” sagde Monsieur Paul til de forvirrede bamser. “De holder til på “Café le secret”, Den hemmelige cafe, ikke langt herfra.”

“Hvad venter vi på!” udbrød Eddie begejstret. Og så skyndte de sig om til Den hemmelige Cafe. Ved et bord udenfor sad to bamser og

gemte sig bag en avis. Indimellem kiggede de lige op over avisen, som holdt de øje med nogen.

“Der er de,” sagde Monsieur Paul og pegede over mod bamserne med aviserne. “Lad os gå hen til dem.”

Da de stod foran de to berømte detektiver, lavede Monsieur Paul et lille forsigtigt host, og de to detektiver kiggede frem fra deres avis.

“Monsieur Paul! Det er så sandelig længe siden,” udbrød den ene af dem med høj stemme. Det var Jacques.

“Må vi sætte os ned ved jeres bord?” spurgte Monsieur Paul.

“Naturligvis, Monsieur Paul,” svarede den anden detektiv-bamse. “Hvad kan vi hjælpe med?” Det var Hercules.

“Mine venner her har fået stjålet deres cykler,” svarede Monsieur Paul. “Og de skal være med i Det store løb i morgen.”

“Det lyder alvorligt” svarede Jacques. “I må hellere fortælle os alt, I ved.”

Det gjorde Fru Lindberg, Hr. Ellegaard og deres venner så. Lige fra da de cyklede hjemmefra, til de fandt på, at de skulle hedde "Team La grande course" og til at de fik stjålet deres cykler.

"Det lyder ikke bare alvorligt, men meget alvorligt," sagde Hercules og kiggede på alle bamserne. "Vi må hellere starte med at kigge på gerningsstedet."

Og så gik de alle i samlet flok tilbage til Francines baggård for at se, om de kunne finde spor efter tyven.

Forslag til lege og aktiviteter:

Gå på sporjagt som rigtige detektiver. Find ting og kig på det gennem forstørrelsesglas. Lav fodspor med hinandens sko og se, om I kan gætte, hvis fodspor det er. Leg gemmeleg.

Michel Goussier
2022

DET STORE LØB

“Lad os nu se,” sagde Hercules med alvorlig mine og tog sit forstørrelsesglas frem. Det samme gjorde Jacques, og så begyndte de at kigge hele baggården igennem for spor. Indimellem stoppede de op med et “hmmm”, løftede en ting op eller bukkede sig ned og kiggede med forstørrelsesglasset. Men rystede så på hovedet og kiggede videre. Der var ikke meget at finde, og det så ud som om, at tyven havde slettet alle spor. Men så alligevel ikke.

“Hov” sagde Hercules pludseligt og bukkede sig ned for at samle en lille fjer op. Han holdt fjeren op foran forstørrelsesglasset og drejede den rundt. “Hmmm” mumlede Hercules og kiggede over på Jacques. “Det ligner en professionel tyveknægt, der har været på spil.”

“Du har ret, Hercules,” svarede Jacques alvorligt. “Den lille fjer kan kun stamme fra en pude. Ganske snedigt må man sige. Jeg vil tro, tyveknægten har brugt puden til at trække hen over sine fodspor og dermed slettet dem.”

“Men så nemt narrer man ikke Jacques og Hercules,” udbrød Hercules og pegede over mod et nedløbsrør. “Der er et fodspor, tyven har glemt.” Og ganske rigtigt. Man kunne lige nøjagtig ane et lille fodspor, der hvor nedløbsrøret løb ned i en lille kloak. Jacques

og Herkules skyndte sig over for at undersøge fodsporet. At dømme på størrelsen brugte tyven en størrelse 42, og så var der midt i fodsporet et lille mønster, der lignede en lille mølle.

“Ser du det samme som jeg?” spurgte Jacques og kiggede på Hercules.

“Det gør jeg,” svarede Hercules. “Det fodspor og den mølle har vi set før.”

“Og det er næppe tilfældigt, at fodsporet er lige ved nedløbsrøret,” fortsatte Jacques snedigt. Hercules nikkede lige så snedigt. “Sagen er klar. Det er den berømte klatretyv “Larron le Trick”, der har været på spil.”

“Nemlig” fortsatte Jacques. “Han er kendt for at stjæle legetøj fra børn, han kommer altid ind ved at klatre op og ned ad nedløbsrør, og så går... eller skulle jeg sige klatrer han altid i nogle helt specielle sko fra en hemmelig skomager på Montmartre. Denne skomager trykker altid en mølle på sålerne af sine sko.”

Det gav et gub i alle bamserne, da detektiverne nævnte Larron le Tricks navn.

“Han lyder farlig,” gispede Hr. Ellegaard.

“Larron le Trick er ikke så farlig i virkeligheden.

Og så sover han det meste af dagen, fordi han er ude og stjæle om natten,” sagde Hercules med et lille grin.

“Men hvordan finder vi ham?” spurgte Fru Lindberg. “Han gemmer sig vel.”

“Han gemmer sig helt sikkert,” svarede Jacques. “Men vi ved, hvor han bor.”

“Hvor?” Fru Lindberg var nu blevet lidt utålmodig og ville gerne have cyklerne tilbage.

“Han bor højt oppe under taget i en baggård oppe på Montmartre,” svarede Hercules.

“Følg med denne vej.”

Og så skyndte bamserne sig ud af Francines baggård og løb så hurtigt, som små bamser kunne i retningen af Montmartre.

“Der er langt op til Montmartre, så vi må hellere hoppe ombord på bussen der!” råbte Monsieur Paul, mens de løb på gaden. Og så hoppede de alle hurtigt ind i en bus, der var på vej op til Montmartre. Ved Place Pigalle, for foden af Montmartre hoppede de af igen og gik nu op ad en skummel og mørk gade.

“Vi skal ind her,” råbte Jacques, da de kom

forbi en lille port ved siden af en gammel marskandiser.

De gik ind gennem porten og kom til en lille baggård med vasketøj i alle farver hængende på tørresnore hen over gården og gamle ting, som tilhørte marskandiseren.

“Han bor deroppe under taget,” sagde Hercules og pegede op mod et lille åbent vindue lige under tagrenden. “Der er kun en vej, og det er op ad nedløbsrøret.”

“Av, der er langt op,” udbrød Hr. Olsen.

“Ja, det er der,” svarede Hercules. “Er der en af jer, der er god til at klatre?”

Der blev helt stille, og alle bamserne kiggede rundt på hinanden. De fleste af dem var ikke så glade for at klatre højt op, men heldigvis var der én, der meldte sig.

“Det er jeg,” svarede Theo fra Toulouse. “Hvad skal jeg gøre?” Theo fra Toulouse var jo cirkusbamse, og der skal man kunne mange ting.

“Du skal klatre op ad nedløbsrøret og kravle ind ad vinduet,” svarede Jacques. “Indenfor sidder Larron le Trick sikkert i sin lænestol og sover til middag. Undgå at vække ham og find så vores cykler. Jeg vil tro, de gemmer sig i hans grå sæk til tyvekoster.”

“Det kan jeg sagtens, men hvad gør jeg, når jeg finder cyklerne?” spurgte Theo fra Toulouse.

“Kan du se rebet ved siden af nedløbsrøret?” spurgte Jacques og pegede op mod noget, der hang lige mellem vinduet og nedløbsrøret. Theo fra Toulouse nikkede. “Det reb bruger Larron le Trick til at hejse sine tyvekoster op og ned med. Brug det til at hejse cyklerne ned med når du finder dem.”

Som sagt, så gjort. Theo fra Toulouse klatrede op ad nedløbsrøret og kravlede ind ad vinduet. Kort tid efter kom han tilbage med den første cykel. En efter en blev cyklerne hejst ned, og nu manglede Theo fra Toulouse bare selv at klatre ned. Men da han skulle til at kravle ud af vinduet, kom han til at vælte en lille potteplante på gulvet. Der lød et brag, og Larron le Trick vågnede af sin middagslur.

“Hva’ba’... hov...hvem er du? Hvad laver du her?” lød det vredt fra Larron le Trick, da han vågnede. “Skal du stjæle mine tyvekoster?”

Nu fik Theo fra Toulouse travlt, han hoppede ud af vinduet, greb rebet og firede sig hurtigt ned til de andre. I rygende fart hoppede alle op på deres cykler og drøned ud af baggården. Lige bagefter fulgte Larron le Trick, der forsøgte at få sine tyvekoster tilbage. Ude på gaden drejede bamserne hurtigt til højre ned ad gaden, og i samme øjeblik kom der tilfældigvis en politibil kørende.

“Hurtigt, vi lægger os på hjul af politibilen!” råbte Monsieur Paul, der lå forrest i flokken.

Da Larron le Trick så, at bamserne fulgte efter en politibil, opgav han at indhente dem.

Bamserne lå nu på hjul efter en politibil, der kørte gennem Paris’ gader. Det så meget fornemt ud, og mens de kørte der, snakkede de om, hvordan de skulle finde Det store løb igen.

“Vi bliver nødt til at finde en hurtig genvej til Champs-Élysées,” sagde Fru Lindberg.

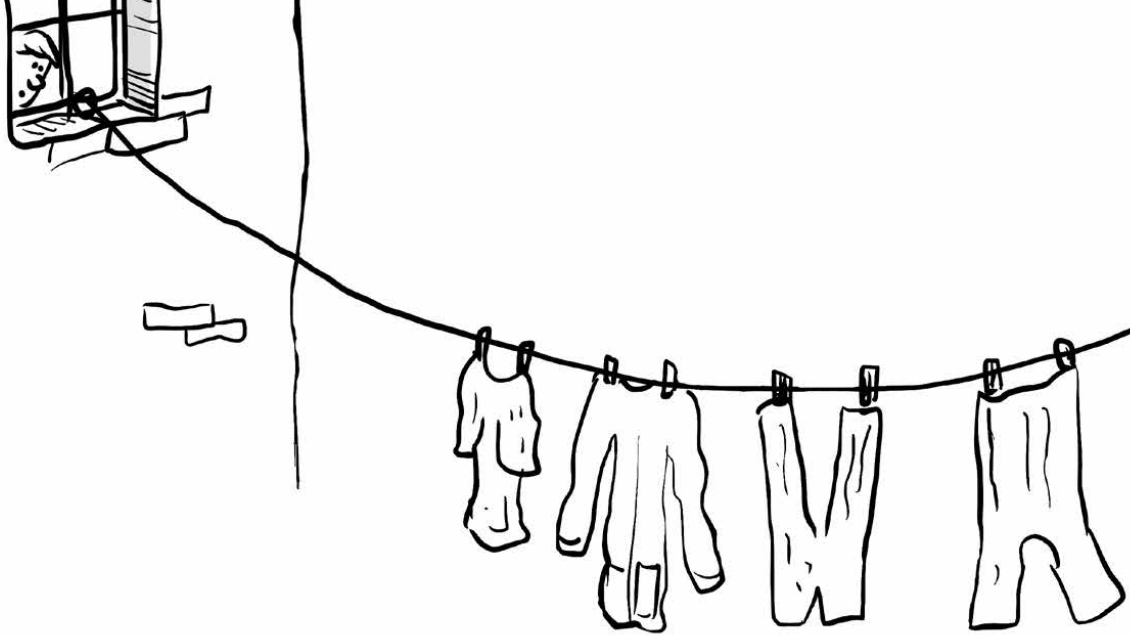
“Jeg kender en genvej,” svarede Monsieur Paul. “Følg med denne vej.”

Og nu startede det vildeste forhindringsløb, Paris nogensinde havde set. Først kørte bamserne gennem en masse baggårde med både haver og gammelt skrammel.

“Er du sikker på, at det er den hurtigste genvej, Monsieur Paul?” kunne Hr. Ellegaard ikke dy sig for at spørge, da de var på vej gennem en baggård næsten helt pakket ind i vasketøj.

“Nej, men det er det bedste, jeg kan komme på lige nu,” svarede Monsieur Paul og dukkede sig for et par store røde underbukser.

Det var dog nok ikke den bedste genvej, for mens de alle forsøgte at dukke sig for vasketøjet, kørte de ind i noget gammelt skrammel med et ordentligt brag. Det buldrede og bragede så meget, at det næsten lød som et tordenvejr. Heldigvis skete der ikke noget for de fleste af bamserne. Hr. Ellegaard væltede

dog og punkterede på begge hjul. Her viste det sig heldigvis, at bamserne virkelig var blevet et rigtigt cykelhold. Anna lappede hurtigt Hr. Ellegaards cykel, mens Dr. Clara satte et plaster på hans pande. Lynhurtigt var de oppe på cyklerne igen og skyndte sig ud af baggården.

Bag dem, på vejen ud, kunne bamserne lige nå at se en ældre mand komme rendende ned for at tage sit vasketøj ind. Han troede tilsyneladende, at det var tordenvejrr og snart ville begynde at regne.

Ude af baggården lagde bamserne sig på hjul af en damptrømler, der kørte ned ad gaden. Det skulle dog vise sig at være en dårlig idé, da den kørte meget langsomt. Så bamserne besluttede sig for at overhale damptrømlen. Det skulle de dog heller ikke have gjort, for de kørte direkte ind i noget varmt asfalt og hang fast med deres cykler. Mens de stod og hev i cyklerne for at få dem fri, kunne de se damptrømlen langsomt nærme sig.

I sidste øjeblik lykkedes det at få alle cykler fri, og Anna måtte igen redde situationen. Hurtigt

fik hun cyklerne rensat for asfalterester, og så var det ellers bare afsted igen. Denne gang holdte de sig på en stor vej, indtil de nåede til det store kunstmuseum Louvre.

“Hurtigt, vi kører igennem her!” råbte Monsieur Paul til de andre. Og så drønedes bamserne ellers igennem museet, ned forbi den fine skulptur “Venus fra Milo” og zigzaggede sig igennem køen til at se Mona Lisa og derefter videre gennem museet og om til udgangen i museets store glaspjramide.

“Nu er vi snart på Champs-Élysées!” råbte Monsieur Paul, da de kom ud og kørte ind gennem en park lige ved museet.

“Vi skal bare lige igennem her,” fortsatte Monsieur Paul og styrede ind i et lille tivoli, der var i parken. Monsieur Paul glemte dog at se sig for, da de kom ind i tivoliet. I stedet for at køre ud igen, styrede han bamserne hen forbi svinggyngerne og lige ind i en gondol på et stort pariserhjul. Inden bamserne nåede ud igen, lukkede lågen til gondolen sig, og pariserhjulet begyndte at køre.

“Åh, nej. Hvad gør vi nu?” udbrød Frøken Hørup. “Inden hjulet er kommet hele vejen rundt, er løbet slut.”

“Der er én mulighed, men det kan godt blive farligt,” sagde Theo fra Toulouse.

“Hvad tænker du på, Theo?” spurgte Fru Lindberg.

“Vi hopper op på kanten og kører så ned ad pariserhjulets hjul,” svarede han.

“Pariserhjulets hjul?” Fru Lindberg kiggede spørgende på Theo fra Toulouse, da hun spurgte.

“Ja, jeg tænker på de rør, der danner selve hjulet,” svarede han med et lille grin.

“Nåh ja. Av, for den!” Fru Lindberg forstod nu, hvad han mente. “Hvis det er det, der skal til,

så er det dét, vi gør. Er I med?”

De andre bamser nikkede. De ville ikke udgå af løbet så tæt på målet. Theo fra Toulouse tog nu over og forklarede, hvordan det skulle gøres. “Bare hop op på kanten af gondolen og derefter over på hjulets kant. Husk, det vigtigste er ikke at køre stærkt, men holde balancen. Er det forstået?”

Bamserne nikkede, men det kom nu alligevel til at gå lidt stærkt. En efter en hoppede de op på kanten af gondolen og derfra over på hjulet. Derefter begyndte de at køre ned ad pariserhulets kant og røg så med fuld fart ind midt på Champs-Élysées. Lige tidsnok til at se de store cykelryttere komme kørende direkte imod dem længere nede ad gaden.

“Feltet kommer dér!” råbte Eddie og pegede ned mod de store cykelryttere.

Hurtigt vendte bamserne cyklerne om og sprintede det bedste, de havde lært i retningen af målet. Forrest kørte Fru Lindberg, og lige bagved kom de andre bamser. Bagerst i feltet lå Hr. Ellegaard, der jo var holdets bedste sprinter. Man kunne virkelig se, at Team La grande course var blevet et rigtigt cykelhold. De skiftedes til at føre, ligesom Hr. William havde lært dem på den gamle cykelbane, og selvom forfølgerne kom nærmere og nærmere, lykkedes det bamserne at holde føringen, og Fru Lindberg og Hr. Ellegaard kunne til sidst i fællesskab køre frem og sprinte over stregen

som de første.

Jublen ville ingen ende tage blandt publikum, da de små bamser sprintede hen over målstregen. Og bamserne kastede sig i armene på hinanden. Team La grande course havde vundet Det store løb.

Tæt på målet havde Francine stillet sin lille bod op, og da hun så bamserne køre ned ad Champs-Élysées og over målstregen, undrede hun sig. Da hun kørte hjemmefra til morgen, sad bamserne jo i hendes køkken.

Men hun blev ligesom de andre publikummer også begejstret over at se bamserne sprinte over stregen. Så hun skyndte sig over for at juble sammen med dem og for at redde dem fra at blive kørt ned, når de store cykelryttere kom kørende.

Samtidig kom en kontrollør løbende og begyndte at skælde ud på Francine. Hun grinede dog blot af ham og løftede bamserne op i hendes ladcykel, der stod ved siden af boden.

“Det var godt, I ikke kørte ind i min pandekagebod denne gang, men i stedet kom over målstregen,” sagde hun grinende. “I har fortjent en pokal.”

Og så gik de alle over til en lille turistbod og købte en lille plastik-udgave af den store pokal. Den var mageløs.

Bagefter kørte de hjem og satte sig i Francines køkken. Her fik de pandekager med is appelsinsovs og mødte Francines børn. Da de havde spist alle pandekagerne, legede de sammen med børnene, som ingen af dem havde leget i mange år. Det var noget så fantastisk, og da det blev sent, faldt de i søvn på en hylde på børnenes værelse. Det havde været den bedste af alle dage.

Forslag til lege og aktiviteter:

Leg klatretre. Find eksempelvis et træ og prøv at klatre ligesom Theo og klatretreven Larron le Trick. Eller gem ting oppe i et træ, som andre skal finde.

HJEM MED TOGET

Den næste morgen sov bamserne længe. Det havde været en fantastisk dag og takket være hjælp fra Monsieur Paul og Jacques og Hercules, var de kommet først over målstregen på Champs-Élysées. Ingen bamser kendte Paris så godt som dem.

Bamserne havde også fået en stor pokal. Godt nok af Francine, men den var lige så fin, som den de store cykelryttere kørte om.

Nu skulle de se Eiffeltårnet sammen med Monsieur Paul, sådan som han havde lovet dem for mange år siden.

Anført af Monsieur Paul kørte alle bamserne gennem Paris' gader og om til det 7. arrondissement, et af de fineste kvarterer i Paris. Det var her Eiffeltårnet stod.

“Av, der er langt op,” udbrød Eddie.

“Bare rolig,” sagde Monsieur Paul og grinede. “Der er elevator. Vi skal bare lige snige os forbi billetkontrollørerne og så skynde os ind, når elevatordøren åbner.”

Op det gjorde bamserne så. Først kørte de op på anden sal og så videre derfra og helt op i

toppen. Da de stod ud af elevatoren, kunne de med ét se hele Paris.

“Uh, der er langt ned,” udbrød Blomst forskrækket. De andre bamser kiggede også lidt bekymret ud over kanten. “En gang var det verdens højeste bygning,” sagde Monsieur Paul og begyndte at pege rundt på Paris. “Der kan I se Notre Dame. Den fineste kirke i hele Paris. Og der kan I se Triumfbuen og Champs-Élysées. Og kan I se den flotte gamle bygning med pyramiden ved siden af? Det var der, vi kørte igennem i går og så Venus fra Milo og Mona Lisa. De to kendteste damer i hele Paris.”

Bamserne var ikke så lidt imponeret, og der blev helt stille et øjeblik, indtil Fru Lindberg brød stilheden. “Tror I også, vi kan se hele vejen hjem til vores lille gård?”

“Det kan vi nok ikke,” svarede Hr. Ellegaard. “Men nu du siger hjem til gården. Hvordan kommer vi i grunden hjem igen?”

“Jeg ved det ikke.” Fru Lindberg havde for en gangs skyld ikke et svar. Der var langt hjem til den lille gård, og når bamserne kiggede på et kort, så det ud som om, det gik op ad bakke hele vejen.

Længe stod de bare og kiggede på det flotte Paris, mens de tænkte på det hyggelige legeværelse hjemme på gården. Skulle de mon aldrig se det igen.

“Jeg får en idé,” sagde Monsieur Paul pludselig. “Vi sender jer med toget hjem.”

De andre kiggede overrasket på Monsieur Paul. Hvordan skulle det kunne lade sig gøre. De var små bamser og havde i øvrigt ingen penge til togbilletter.

“I virkeligheden er det ikke så svært. Der er jo ingen, der spørger bamser, om de har togbillet, vel?” spurgte Monsieur Paul med et lille grin.

De andre bamser grinede også. De kunne heller ikke forestille sig, at der kom en togkonduktør igennem toget for at kontrollere alle tøjbamsernes togbilletter.

“Så hvis jeg afleder togkonduktørens opmærksomhed, så lister I bare om bord og sætter jer på en ledig plads,” fortsatte Monsieur Paul. “Det er lidt ligesom med Den store Tati. Man skal blot aflede opmærksomheden og så i øvrigt bare lade som om, at det, der sker, er det mest naturlige i hele verden.”

“Godt, så er det dét, vi gør,” svarede Hr. Ellegaard.

“Vil I med?” spurgte Fru Lindberg og kiggede på de andre bamser.

“Ja, vi er da et cykelhold, ikke? Vi er da Team La grande course,” sagde Frøken Hørup og kiggede rundt på de andre bamser, der alle nikkede stille.

“Og hvad med dig, Monsieur Paul, vil du med?” fortsatte Fru Lindberg.

“Jeg tror, jeg bliver hos Francine og hendes børn,” svarede Monsieur Paul. “Det kunne være så dejligt endelig at have nogen at lege med igen. Efter at min familie glemte mig på loftet, da de flyttede, har jeg sådan savnet at have nogen at lege med. Men I kan jo komme og besøge mig hos Francine. Nu ved I, hvordan I kan komme herved.”

“Og hvad med jer, Jacques og Hercules?”

“Vi bliver også i Paris,” svarede Jacques og Hercules. “Vi skal have fanget Larron le Trick, så han aldrig stjæler børns legetøj igen.”

Fru Lindberg nikkede. Det var en vigtig sag. “Men så kan det måske være, I vil følge os til toget?”

Monsieur Paul, Jacques og Hercules nikkede. Og så tog de alle elevatoren ned igen og gik om til banegården. Her gik de hen til perronen, hvor toget mod Danmark kørte fra. På vejen hen greb Monsieur Paul nogle små skilte og begyndte at skrive på dem.

“Bare for en sikkerheds skyld får I lige disse skilte med jeres adresse om halsen,” sagde Monsieur Paul og hængte så et skilt om halsen på hver af bamserne.

Der stod “Denne bamse tilhører Fru Jørgensen og Hr. Dalgaard, den gamle gård ved landevejen, lige lidt uden for byen, Danmark. Skulle denne bamse blive væk fra dens ejere, bedes den blive eftersendt til ejerne.” Monsieur Paul skrev det både på fransk, dansk og tysk. Så var bamserne sikre hele vejen op gennem Europa.

“Skulle der alligevel være nogen, der undrer sig over, at I sidder i toget, tror de bare, at nogen har glemt jer. Og så bliver I eftersendt til adressen,” sagde Monsieur Paul med et

lille smil. “På den ene eller anden måde skal I nok nå hjem. Skynd jer nu om bord. Så går jeg over og laver noget spektakel ved kufferterne derovre.”

Som sagt så gjort. Monsieur Paul gik over og væltede en lille kuffert, som derefter væltede over i en anden kuffert og med et, var alle kufferter væltede. Lidt ligesom med dominobrikker. Togkonduktøren skyndte sig over for at se, hvad der skete, og imens listede bamserne om bord på toget. De satte sig ved en vinduesplads ved et bord. Cyklerne blev lagt op i hattehylden, og så satte toget ellers i gang og kørte ud af Paris.

På vejen ud af Paris kom en lille familie med to børn ind i kupéen og skulle til at sætte sig på pladserne ved bordet. “Det er vist her, vi skal sidde,” sagde moderen.

“Men er det ikke bamsernes plads?” spurgte den ene af deres to børn. En dreng på 5 år. “Nej, nej, det er vores pladser,” svarede moderen, mens hun kiggede en ekstra gang på deres billetter.

“Men hvorfor sidder de så på vores pladser?” spurgte det andet barn. En pige på samme

alder. "Måske er de blevet glemt," prøvede faderen og kiggede nærmere på bamserne. "Nå, de har alle et skilt om halsen," fortsatte han lidt forundret.

"Hvad står der på skiltet, far?" spurgte pigen. Faderen løftede Fru Lindberg op og begyndte at læse, hvad der stod på skiltet.

"Denne bamse tilhører Fru Jørgensen og Hr. Dalgaard, den gamle gård ved landevejen, lige lidt uden for byen, Danmark. Skulle denne bamse blive væk fra dens ejere, bedes den blive eftersendt til ejerne."

"Den gamle gård ved landevejen, lige lidt uden for byen. Er det ikke tæt på der, hvor vi bor?" spurgte moderen. "Jo, det er det da. Det er der, hvor Fru Jørgensen og Hr. Dalgaard bor," svarede faderen lidt overrasket.

"Hvordan er de havnet her?" spurgte drengen.

"Det ved jeg virkelig ikke, men vi må vel hellere tage dem med hjem," svarede faderen.

Og sådan blev det. Den lille familie hyggede sig med bamserne hele vejen hjem, og da de nåede hjem til Danmark, kørte de en lille omvej

for at aflevere bamserne til Fru Jørgensen og Hr. Dalgaard. De kiggede til gengæld meget overrasket over pludselig at modtage et helt cykelhold af bamser. De havde faktisk slet ikke opdaget, at Fru Lindberg og Hr. Ellegaard havde været væk. Nu var der pludselig hele 11 bamser og deres cykler.

Lidt forvirrede takkede Fru Jørgensen og Hr. Dalgaard den lille familie og sagde, at de endelig måtte besøge dem og bamserne en anden dag. Og så bar de bamserne op på det gamle legeværelse. Så måtte de finde ud af det hele i morgen.

Efter at Fru Jørgensen og Hr. Dalgaard var gået ned igen, var der stille et øjeblik.

"I kan alle sove på Hr. Dalgaards lænestol i nat. Så finder vi en god skotøjsæske til jer i morgen," hviskede Hr. Ellegaard. Og så fandt Eddie, Anna, Blomst, Elsa, Frøken Hørup, Hr. Olsen, Dr. Clara, Hr. William og Theo fra Toulouse sig en god plads på lænestolen, mens Fru Lindberg og Hr. Ellegaard klatrede op til deres skotøjsæske på hylden lige under spilledåsen. Der hvor de plejede at sove.

Og sådan endte dét, som egentlig startede sørgeligt nu ganske lykkeligt. Fru Lindberg og Hr. Ellegaard fik lavet det bedste bamse-cykelhold, Team La grande course. De vandt Det store løb, fik besøgt Monsieur Paul i Paris og bedst af alt... vist at bamser kan klare alt, når bare de holder sammen.

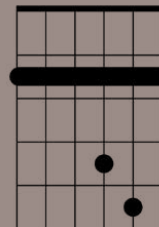
Nu er der blot tilbage at høre deres godnat sang. Den kommer her og hedder "Godnat sang til Fru Lindberg og Hr. Ellegaard".

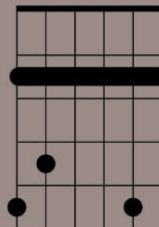

Capo i 2. bånd

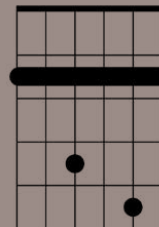
D5

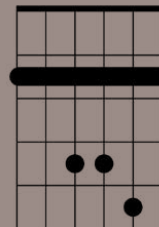
G

A7sus4

Asus4

Forslag til lege og aktiviteter:

Lyt til Godnat sang til Fru Lindberg og Hr. Ellegaard. Snak om, hvad den handler om. Syng gerne med på sangen.

MICHELLEBRUN
2022

Godnatsang til

FRU LINDBERG OG HR ELLEGAARD

Vers 1:

D5 G A7sus4
Nu går Fru Lindberg og Hr. Ellegaard til ro
D5 G A7sus4
i den store skotøjsæske med de fine laksko
D5 G A7sus4
Og lige om lidt lukker de begge deres øjnene i
D5 G A7sus4
klar til at drømme om det store og smukke Paris

D5 G A7sus4
Og snurretoppen snurrer dagens allersidste dans
D5 G A7sus4
i skæret fra månen og de fjerne stjerners glans
D5 G A7sus4
mens spilledåsen spiller Für Elise med klokkeklang
D5 G A7sus4
lige så stille fra sin hylde over bamsernes seng

Omkvæd:

G
For sådan er det
D5
år man har cyklet meget langt
G
Ja, sådan er det
D5
når man er både glad og træt
G
Og sådan er det
D5 A7sus4
når man lukker øjnene i
og falder i søvn

Vers 2:

Lige inden spilledåsen spiller sin sidste tone
og bamserne slukker legeværelsets lysekroner
kigger de en allersidste gang på pokalen
som de fik da de kom først over stregen i finalen

Og Fru Lindberg hvisker et kærligt "godnat og sov nu godt"
til Hr. Ellegaard, der smiler og trækker dynen op
For i morgen cykler vi afsted til Paris igen
Ja, Fru Lindberg og bagefter cykler vi hele vejen hjem

Omkvæd:

Sådan er det
når man har cyklet meget langt
Ja, sådan er det
når man er både glad og træt
Og sådan er det
når man lukker øjnene i
og falder i søvn

Outro:

D5
Ja, nu går Fru Lindberg
A7sus4
og Hr. Ellegaard til ro.

TEAM LA GRAND COURSE

HOS JELLING BØRNEGÅRD BOR:

Eddie, Cykelbamse og Bamse-Ulv.
En mester i at køre zigzag.

Elsa, Cykelbamse og Bamse-får.
En god slider der gerne kører forrest.

Anna, Cykelbamse og Kanin-Bamse.
God til at reparerer cykler.

Blomst, Cykelbamse og Bamse-Bjørn.
Er god til at køre på grus og skovbund.

HOS MARIEHØNEN BOR:

Fru Clara Nielsen, Cykelbamse og Bamse-Lægen.
God til at hjælpe bamser der er kommet til skade.

Hr. William Garin, Cykelbamse og Cykeltræner-Bamsen.
God til træne og planlægge.

Theo fra Toulouse, Cykelbamse og Klovne-Bamsen.
God til Cykelakrobatik.

HOS GRANGAARD BOR:

Jacques, Cykelbamse og Bamse-Bjørn.
En skrap detektiv sammen med Hercules.

Hercules, Cykelbamse og Bamse-Bjørn.
En skrap detektiv sammen med Jacques.

HOS JACOB KNUDSEN BOR:

Fru Lindberg, Cykelbamse og Bamse-Bjørn.
God til at køre langt.

Hr. Ellegaard, Cykelbamse og Bamse-Bjørn.
God til at sprinte.

Frk. Hørup, Cykelbamse og Bamse-Bjørn.
God til at køre ned ad bakke.

Hr. Olsen, Cykelbamse og Bamse-Bjørn.
En meget modig cykelrytter.

DET STORE LØB

“Hørte du det, Fru Lindberg?” Hr. Ellegaard kiggede på Fru Lindberg, der nikkede. “Tror du, det er “Det store løb”, som vi var med i for mange år siden?”

“Ja, det må det næsten være,” svarede Fru Lindberg. “Kan du huske, da vi cyklede op ad den store boulevard sammen med Monsieur Paul?”

Hr. Ellegaard nikkede. Monsieur Paul var bamsernes fætter i Paris, som de ikke havde hørt fra i mange år...

På et gammelt legeværelse sidder to bamser og drømmer om at komme med i cykelløbet ”Det store løb” igen. Mon det lykkes? Og mon de møder deres fætter i Paris igen?